

1

คู่หมั้นคู่หมาย

“ไม่หมั้นค่ะ จ้างสักสิบล้านจีดก็ไม่มีหมั้นไม่แต่งอะไรทั้งนั้น จีดกับพี่ปรานต์เราไม่ได้รักกัน เรื่องอะไรที่คุณพ่อของคุณแม่จะต้องให้จีดทั้งชีวิตอันสติไส ไปร่วมชีวิตกับผู้ชายอื่นที่ก้อย่างนั้นด้วย”

เสียงประกาศร้ายที่ดังลั่นออกมาจากตัวบ้านหลังใหญ่ ทำให้ ปรานต์ ปราชญากานต์ ที่กำลังก้าวเท้าเข้าไปที่หน้าประตูถึงกับชะงักกึก ก่อนจะยืนเอามือล้วงกระเป๋ากางเกง แล้วยืนฟังเงียบๆ ด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึมขึ้นทันที

“ก็หมั้นไว้ก่อน เดี๋ยวแต่งงานไปก็รักกันเอง” ดาหลา ผู้เป็นมารดาของหญิงสาวกล่าวขึ้นมา พร้อมกับถอนหายใจด้วยความคิดหนัก เพราะรู้ว่าอยู่แล้ววาบุตรสาวไม่มีทางยอมทำตามในสิ่งที่นางกับสามีต้องการอย่างแน่นอน

“จะหมั้นหรือจะแต่ง จีดก็ไม่เอาทั้งนั้น คุณพ่อของคุณแม่ไปบอกยกเลิกกับคุณลุงคุณป้าเลยนะคะ” แสนปรารธนา สุทธารวรรษ อยากจะบ้ำตายให้มันรู้แล้วรู้รอด เมื่อจู่ๆ ก็โดนจับคู่กับลูกชายของเพื่อนพ่อที่เธอรู้จักมาตั้งแต่เด็ก แถมยังบอกว่าพิธีหมั้นจะเกิดขึ้นในอีกสัปดาห์ข้างหน้า

“แต่พ่อตกลงกับคุณลุงประกอบและก็คุณป้าลีลาไปแล้ว ว่าจะให้ลูกหมั้นหมายกับพี่เขา เรื่องนี้เราตกลงกันมานาน อีกร้อยอย่างนั้นเขาก็จัดเตรียมพิธีหมั้นเอาไว้แล้ว ลูกจะให้พ่อผิดคำพูดกับเขาง่ายๆ เหรอ” สุกิจ สุทธารวัชร พยายามอธิบายให้บุตรสาวเข้าใจ เพราะเรื่องการหมั้นหมายของบุตรสาวของท่าน กับบุตรชายของประกอบและลีลา ได้ถูกกำหนดขึ้นก่อนหน้านี้มีมาลึกพักแล้ว เพียงแต่ท่านยังไม่ได้เอ่ยปากบอกบุตรสาวเท่านั้น ตอนนั้นบุตรสาวของท่านเรียนจบแล้ว ก็สมควรแก่เวลาที่ท่านจะบอกเรื่องการหมั้นหมายนี้เสียที

“แต่คุณพ่อคะ จิตไม่รู้เรื่องด้วยนี่ ไม่ได้เต็มใจ ไม่ได้อยากหมั้น ไม่ได้อยากแต่งงาน ไม่เคยคิดอยากได้พี่ปรานต์เป็นสามีเลยด้วย”

“ยายจิต” เสียงดาหลาอุทานด้วยความเหลือทนกับคำพูดของบุตรสาวท่ามกลางความปวดหัวและหนักใจของสุกิจ ในขณะที่ผู้มาเยือนที่หลบซ่อนอยู่หน้าประตูบานใหญ่ นั้น ถึงกับทำหน้าตั้งขึ้นมาทันที ก่อนจะตัดสินใจเดินก้าวเข้าไปในบ้านสุทธารวัชรด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์นัก

ปรานต์เคยมาที่บ้านหลังนี้เมื่อหลายปีก่อนกับบิดา ตอนนั้นเขาไม่เจอแสนปรารธนา เพราะเธอไปทัศนศึกษากับเพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกัน ไม่คิดไม่ฝันมาก่อนจริงๆ ว่าตอนนี้เธอจะกลายเป็นว่าที่คู่หมั้นของเขาไปเสียแล้ว

“ยังไงจิตก็ไม่หมั้น”

“ทุกอย่างถูกกำหนดเอาไว้หมดแล้ว ลูกไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ” สุกิจ ยืนกราน เพราะรับปากกับเพื่อนเอาไว้เป็นมั่นเป็นเหมาะแล้ว

“คุณพ่อจะมาบังคับจิตไม่ได้”

“พี่เขาเป็นคนดี เขาจะดูแลลูกแทนคุณพ่อกับแม่ได้” ดาหลาช่วยพูดอีกแรง เพราะรู้จักนิสัยใจคอว่าที่คู่หมั้นของบุตรสาวดี ปรานต์เป็นคนดี และเหมาะสมกับบุตรสาวของนางทุกอย่าง

“จิตไม่ต้องการคนดี จิตต้องการแค่คนที่จิตรัก และเขารักจิต” แสนปรารธนายืนยัน ถึงจะเคยรู้จักปรานต์มาตั้งแต่เด็กแล้ว แต่มันก็นาน

มากจนเธอไม่รู้ว่าตอนนี้เขาเป็นอย่างไร นิสัยใจคอดีหรือร้ายก็ไม่อาจรู้ได้

“แต่ว่ากันไปรักกันเองลูก ดูอย่างคุณพ่อกับแม่สิ” ดาหลาหวังอย่างนั้น เพราะนางกับสามีเองก็แต่งงานกันโดยไม่ได้รักใคร่กันมาก่อน แต่แต่งงานเพราะผู้ใหญ่เห็นชอบ พอใช้ชีวิตด้วยกันก็เริ่มปรับตัวเข้าหากัน ถ้อยทีถ้อยอาศัย สุกใจเองก็เป็นคนดี ทำให้นางรักใคร่ได้ไม่ยากเลย

“ไม่ห้มัน ไม่แต่งงานอะไรทั้งนั้นละ จะฆ่าให้ตายยังงี้จิตใจก็ไม่ยอมทำตามที่คุณพ่อคุณแม่ต้องการเด็ดขาด”

“ถึงกับจะยอมตายกันเลยหรือครับ กับการที่จะหมั้นกับคนอย่างพี่แหม... เพิ่งรู้ตัว ว่าพี่ก็มีความสำคัญกับจิตใจขนาดนั้นด้วย” เสียงตัดพ้อที่ตั้งแทรกเข้ามา ทำให้พ่อแม่ลูกที่กำลังโต้เถียงกันถึงกับหยุดชะงัก ก่อนจะหันไปยังต้นเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน

“คุณปรานต์! มาได้ยังไงคะนี่” ดาหลาทำหน้าตกใจ เมื่อเห็นหน้าแขกที่ปรากฏตัวขึ้นในบ้านสุทธาวรรษชัตเจน ใบหน้าคมเข้มบวกกับร่างสูงสง่า น่าเกรงขามนี่นางจำได้ดี นั่นเพราะคุ้นเคยกันมาตั้งแต่ปรานต์ยังเด็ก จนกระทั่งโตเป็นหนุ่มในวัยสามสิบสี่

ปรานต์!

ชื่อ่นั้นทำให้แสนปรารถนาตาโต ก่อนจะมองบุรุษร่างสูงใหญ่ตรงหน้าด้วยความไม่แน่ใจ เพราะจำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่เธอเจอเขา ก็น่าจะมีเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว ตั้งแต่เธอเรียนจบชั้นมัธยมต้น ก่อนบิดามารดาจะพ่ายบ้านเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ เพื่อความสะดวกในการทำธุรกิจของครอบครัว

ใบหน้านิ่งเฉยของผู้มาเยือน ทำให้แสนปรารถนาหลบกลืนน้ำลายภายใต้ใบหน้าคมเข้มและหล่อเหลาของว่าที่คู่หมั้นที่มีความไม่พอใจแฝงอยู่มากมาย เดาได้ว่าเขาคงได้ยินที่เธอพูดกับบิดามารดาเมื่อครู่หมดแล้ว ไม่แปลกเลยที่เขาจะมีแวตาท่าหั้นและขุ่นเคือง แต่ถึงอย่างนั้นแสนปรารถนาก็ไม่สน เพราะเธอรู้สึกอย่างทีพูดออกมาจริงๆ เธอไม่ยอมหมั้นกับเขา ไม่ยอมยกเกี้ยวข้องใดๆ กับเขาทั้งสิ้น

“สวัสดิ์ศรีรับอากาศ อาดา” ปรานต์ยกมือไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสองท่านด้วยความเคารพ

“นั่งก่อนลิตาปรานต์” สุกิจเชื่อเชิญ ทำให้ปรานต์ต้องจำใจนั่งลงอย่างไม่ยินดีนัก

“ยายจืด มานั่งตรงนี่มา” ดาหลากวักมือเรียกบุตรสาวให้มานั่งข้างๆ เพราะแสนปรารถนายืนห่างออกไปจากโต๊ะรับแขกพอสมควร ต่างจากพวกท่านที่นั่งอยู่ที่โซฟามาตั้งแต่เปิดฉากคุยเรื่องหมั้นกับบุตรสาว

“ไม่นั่ง จืดจะยืน ใครจะทำไม” แสนปรารถนาในวัยยี่สิบสองดื้อแพ่ง อาจเพราะไม่ชอบสายตาคมกริบของแขกหนุ่มที่ลอบมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้า ทำเอาเธอหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก ไม่อยากร่วมวงคุยด้วยเลยสักนิด

“ยายเด็กคนนี่ชักจะเอาใหญ่แล้วนะ เสียมารยาทกับพี่เขาแบบนี้ ได้ยังไง นั่งลงเดี๋ยวนี้! นี่คือคำสั่ง” สุกิจเหลืออดกับบุตรสาว ตลอดเวลาที่ผ่านมาแสนปรารถนาไม่เคยดื้อรั้นกับพวกท่านแบบนี้ แต่ตอนนี้ทำไมถึงเปลี่ยนมาเป็นเช่นนี้ได้

“คุณพ่อ!” แสนปรารถนาเรียกบิดาด้วยความขัดใจ ก่อนจะเดินหน้าจ้ำหน้าอมานั่งข้างมารดา โดยที่ปรานต์กับบิดานั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม และทั้งคู่ก็มองเธอด้วยสายตาที่บ่งบอกความระอาไม่ต่างกัน

“ต้องขอโทษแทนน้องด้วยนะคะคุณปรานต์ ปกติไม่นิสัยแะอย่างนี้ แต่วันนี้ไม่รู้ผีอะไรเข้าสิงคะ ดื้อมาก น่าหวาดด้วยไม้เรียวสักที” ดาหลาหันมาบอกชายหนุ่มด้วยความเกรงใจ

“ช่างเถอะครับคุณอา ผมไม่ถือสาหรอก เด็กวัยรุ่นสมัยนี้ก็แบบนี้” ปรานต์บอกเหมือนไม่ถือสา ทว่าดวงตายังจับจ้องที่ร่างเล็กสมส่วนของแสนปรารถนาไม่ว่างตา แถมยังลอบยิ้มมุมปากด้วยความขบขัน เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายถึงตาใส่เขาราวกับโกรธแค้นกันมาลึกลับชาติ

เจ็ดปีแล้วสินะ

ปรานต์คำนวณระยะเวลาที่เขากับเธอไม่ได้พบหน้ากันเลย จำได้ว่า

ตอนนั้นเธอตัวเล็กนิดเดียวเอง แกรมยังพอมหาั่งอย่างกับเด็กขาดสารอาหาร นึกไม่ถึงเหมือนกัน ว่าโตขึ้นมาแล้วจะเปลี่ยนไปมากถึงขนาดนี้ได้

ความอวบอิม่กายไ้ต้อ่ือกล้ำสี่ขาของเธอ ทำให้รู้ว่าเจ้าตัวไม่ใช่เด็กแล้ว หากแต่เป็นสาวสวยและมีความมั่นใจในตัวเองเหลือล้น

“ใครเด็กไม่ทราบคะ จืดไม่ใช่เด็กแล้ว” อีกฝ่ายเถียงคำไม่ตกปาก มองเขาตาแทบถลน ยิ่งรู้ว่าถูกมองด้วยสายตาลีโผล่เลีย เธอก็ยิ่งรู้สึก จุ้นขึ้นเป็นเท่าตัว

“นั่นสินะ จืดไม่บอก พี่ก็น่าจะมองออกว่าจืดนะ...ไม่เด็ก” ปรานต์ตอบด้วยน้ำเสียงยียวน หากแต่สายตาไม่ได้ละไปจากหน้าอกของสาวเจ้าเลยแม้แต่น้อย

“พี่ปรานต์! อย่ามาหยาบคายกับจืดนะคะ” แสนปรารธนาลูกขึ้นยืนด้วยความโกรธจนตัวลั่น สายตาร้อนระอุที่จ้องมองเธอไปทั่วร่างนั้นมันมีความหมายชัดเจน เขากำลังดูถูกและลวนลามเธอด้วยสายตา

“ไม่มีคำหยาบสักนิด เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า” ปรานต์เลิกคิ้ว ทำเหมือนไม่ยินดียินร้ายกับอาการเกรี้ยวกราดของเธอเลยแม้แต่น้อย

“พี่ปรานต์! นี่มันจะกวนประสาทกันมากเกินไปแล้วนะคะ” แสนปรารธนาตะคอกใส่เขาเต็มเสียง ไม่เข้าใจว่าเขาต้องการอะไรจากเธอกันแน่ ถึงได้เอาแต่กวนประสาทกันแบบนี้

นี่หรือว่าที่คู่หมั้น จ้างให้เธอก็ไม่เอาด้วยหรอก ต่อให้เขาจะหล่อเหลาราวเทพบุตรแค้ไหน หรือต่อให้รวยล้นฟ้าจนสาวๆ วิ่งตามเป็นขบวนเหมือนอย่างที่มีมารดาเคยเล่าให้ฟังอย่างไร แสนปรารธนา ก็ไม่มีทางร่วมหอลงโรงกับเขาเด็ดขาด

“ยายจืด นี่ลูกเสียมารยาทกับพี่เขาเกินไปแล้วนะ” ดาหลาเตือนสติบุตรสาว พร้อมกับบึ้งแขนให้นั่งลงตามเดิม ทว่าแสนปรารธนา กลับไม่ยอม แกรมยังมองอีกฝ่ายราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“นั่นสิครับ พี่เป็นว่าที่คู่หมั้น แต่เียงน้องทำเหมือนจะขย้ำคอพี่

อย่างนั้น” ปราณต์เอียงคอถาม แวตาล้อเลียนจ้องมองร่างเล็กที่สวมกางเกงสั้น โข้วขาวอ่อนเนียนละมุนน่าสัมผัสด้วยรอยยิ้มที่แฝงไปด้วยความเจ้าเล่ห์

“ใครจะหมั่นด้วยมิทราบ” แสนปรารถนาตะโกนใส่หน้าเขา เอาใจเอากัน บอกเขาตรงๆ เลยแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน จะได้ไม่ต้องมีการหมั่น บ้าบอเกิดขึ้นตามความตั้งใจของผู้ใหญ่

ปรานต์หุบยิ้ม ก่อนจะมองตาเธอด้วยแวตาดุดันน่ากลัว ทว่าเพียงไม่นานก็แปรเปลี่ยนเป็นความเฉยชา ทำให้แสนปรารถนาไม่อาจคาดเดาอารมณ์ของเขได้ในตอนนี้ได้

“นั่นก็เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ ลูกๆ อย่างเรามีสิทธิ์แค่ทำตามคำสั่งเท่านั้นไม่ใช่หรือ” ปราณต์ย้อนถามหลังจากนั้น

“นี่มันยุคไหนแล้วคะ สมัยนี้เรื่องคลุมถุงชนมันมีที่ไหนกัน จะให้จิตหมั่นและแต่งงานกับคนที่จิตไม่ได้อะไร มันเป็นไปได้หรือคะ”

“ทุกอย่างถูกจัดเตรียมเอาไว้หมดแล้ว แกต้องหมั่น” ลุกิจยืนยื่นเสียงหนักแน่น ไม่สนว่าบุตรสาวจะมองท่านด้วยสายตาดัดพ้ออย่างไรสักวันแสนปรารถนาจะรู้ว่าทุกอย่างที่ท่านทำไปล้วนมีเหตุผลทั้งหมด

“คุณพ่อ! จิตไม่หมั่นนะคะ” แสนปรารถนาโวยวาย ก่อนจะหันไปมองมารดาที่นั่งหน้าตา เพื่อขอให้ท่านช่วยพูดให้ แต่แล้วก็ไร้ประโยชน์ เพราะดาหลาเอาแต่นั่งเงียบไม่ออกความเห็นใดๆ

“พี่ปรานต์ทำใจได้หรือคะ ที่จะต้องหมั่นกับคนที่ไม่รู้จักอะไรกันเลย” เมื่อคุยกับบิดาไม่เป็นผล เธอก็หันมาเจรจากับว่าที่คู่หมั้นแทนทันที

“เรารู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ พี่ไม่ยักรู้ว่าจิตลืมนมันไปหมดแล้ว” ปราณต์ประศดกลับ มองอีกฝ่ายด้วยความระอาเต็มทน นอกจากดื้อรั้นไม่ยอมฟังใคร แสนปรารถนายังเอาแต่ใจจนน่าหวาดกันสักที

“นั่นมันในอดีต และตอนนี้เราสองคนก็เหมือนคนละโลกแล้ว ทำไมพี่ปรานต์ไม่บอกคุณลุงคุณป้า ว่าเราไม่อยากหมั่นกัน ไม่ชอบถูกคลุมถุงชน”

“จิตก็ไปบอกท่านเองสิ พี่ก็แค่ทำตามคำสั่งของพวกท่าน” ปรานต์ตอบตามตรง เพราะเขาเองก็ทำตามคำสั่งของบุพการี หากขัดคำสั่งพวกท่านได้คงทำไปแล้ว ใครจะอยากหมั้นกับเด็กที่เอาแต่ใจอย่างเธอกันล่ะ

“ทำไมพี่ปรานต์บื้อแบบนี้คะ ก็แค่บอกพวกท่านว่ามันเป็นไปได้ที่เราจะหมั้นกัน คนไม่รักกันจะหมั้นทำบ้าอะไร นี่พี่ปรานต์คิดอะไรอยู่กันแน่คะ”

“แสนปรารถนา!” ปรานต์เผลอตะคอกเธอออกมาด้วยความโกรธสุดขีด เมื่อหญิงสาวต่อว่าเขาด้วยถ้อยคำรุนแรง ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันในรอบเจ็ดปี เด็กหญิงแสนปรารถนาในวันนั้น ต่างจากแสนปรารถนาในวันนี้ ปรานต์ไม่คิดว่าเธอจะรังเกียจเขามากถึงขนาดนี้มาก่อน

“ยายจิต นี่มันจะเกินไปแล้วนะลูก ขอโทษพี่เขาเดี๋ยวนี้เลย” ดาหลาลุกขึ้นยืนข้างบุตรสาว พร้อมกับบอกคำสั่งกับแสนปรารถนาด้วยสีหน้าไม่พอใจ กับกิริยาท่าทางก้าวร้าวของบุตรสาว

“ไม่ค่ะ จิตไม่ได้ทำผิดอะไร จิตพูดจริงทุกอย่าง” หญิงสาวบอกอย่างเอาแต่ใจ จ้องมองว่าที่คู้หมั้นของเธอด้วยความอยากเอาชนะ

“ใจเป็นของจิต ชีวิตเป็นของจิต ใจคอทุกคนจะให้จิตหมั้นหรือว่าแต่งงานกับคนที่ไม่รักจริงๆ หรือคะ” หญิงสาวตัดพ้อทั้งน้ำตา เพราะอะไรกัน ทำไมทุกคนจะต้องบังคับเธอด้วย

“พี่ปรานต์เป็นคนดีนะลูก พี่เขาจะดูแลหนูได้ตลอดชีวิต และคุณพ่อ กับแม่ก็เห็นว่ามันเป็นเรื่องที่สมควร” ดาหลาโอบกอดบุตรสาว พร้อมกับอธิบายให้เธอเข้าใจ

“แค่นี้หรือคะ ที่คุณพ่อคุณแม่อยากให้จิตหมั้นกับเขา”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกลูก พ่อแม่...”

“คุณพ่อกับคุณแม่ใจร้าย คิดว่าคนอย่างจิตจะดูแลตัวเองไม่ได้หรือคะ จิตโตแล้วนะคะ ขอให้จิตได้ใช้ชีวิตเป็นของตัวเองไม่ได้หรือไง”

“จิต” ดาหลารู้สึกปวดหนึบไปทั้งใจ เข้าใจความรู้สึกของแสนปรารถนา

ในตอนนี้เป็นอย่างดี นางเองก็ไม่ได้เห็นดีกับเรื่องนี้มาตั้งแต่แรกแล้วเช่นกัน แต่พอนึกถึงเหตุผลและความสำคัญของการเกี่ยวดองในครั้งนี้ ดาหลาก็คิดว่ามันจะเป็นผลดีในอนาคตของทุกคน โดยเฉพาะกับแสนปรารธนาเอง

“ยังงี้ก็ต้องหมั้น” สุกิจยืนยัน อย่างไรก็ตามพรานฎากานต์กับสุทธาวรรษ ก็ต้องเกี่ยวดองกัน เพราะนั่นมันคือสัจจะของลูกผู้ชายอย่างท่านกับประกอบ ที่ตกลงกันได้เป็นมั่นเหมาะ

“คุณพ่อ!” แสนปรารธนาน้ำตาลร่วง เสียใจกับการกระทำของบิดาจนพูดอะไรไม่ออก สุดท้ายได้แต่เดินถอยออกมาจากโซฟาพับแขก แล้วหันหลังวิ่งขึ้นบันไดกลับไปยังห้องนอนของตัวเองทันที

“จืด” ดาหลาเรียกบุตรสาวเสียงเบา ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาด้วยความรู้สึกผิด ที่ต้องบังคับชีวิตของแสนปรารธนาให้เดินไปตามเส้นทางที่เลือกให้

“ปล่อยไปก่อนเถอะครับ ให้เธอใจเย็นลงก่อน” พรานด์หันมาบอกกับผู้ใหญ่ทั้งสองด้วยความอ่อนใจ เขาเองก็ไม่คิดว่าแรงต่อต้านของแสนปรารธนาจะรุนแรงถึงเพียงนี้

“ไม่ต้องขอโทษพรานด์ด้วย ที่ยายจืดพูดอะไรไม่ดีเอาเสียเลย อาไม่ได้บอกเขาตั้งแต่แรก มารู้แบบนี้คงตกใจจนช็อก” สุกิจกล่าวออกมาด้วยสีหน้าไม่สบายใจ แสนปรารธนาคงตกใจมากกับเรื่องที่เพิ่งรับรู้ ทำให้เธอยังตั้งรับกับเหตุการณ์ไม่ทันจนแสดงกิริยาก้าวร้าวออกมา

“ประจวบเหมาะกับที่ผมโผล่หน้ามาพอดี น้องก็เลยจัดให้โครมเบ้อเรอ” พรานด์บอกซาๆ หวังจะให้สถานการณ์ที่อึมครึมดีขึ้น ทั้งที่ตัวเองก็เกิดความวิตกขึ้นมาไม่ต่างกัน กับปฏิกิริยาต่อต้านรุนแรงของแสนปรารธนา

“ให้เวลาน้องหน่อยนะคะคุณพรานด์ อาคิดว่ายายจืดจะเข้าใจเรื่องทุกอย่าง” ดาหลาหันมาบอกชายหนุ่ม รู้สึกชายหน้าเหลือเกิน ที่แสนปรารธนาทำตัวไม่น่ารักอย่างนี้ ทั้งที่ทั้งคู่ก็เคยมีมิตรไมตรีต่อกันตั้งแต่แสนปรารธนา

ยังเด็ก

“ขอบคุณา ผมไม่คิดมากหรอกครับ” ปราณต์ยิ้มให้ผู้สาวสูง แม่ในใจจะรู้สึกวิตกและหนักใจกับการเผชิญหน้ากันเป็นครั้งแรกกับว่าที่คู่หมั้นสาว

“ว่าแต่ไปยังไงมายังไงคะ ถึงแวะมาหาอาที่นี่ได้” ดาหลาหันมาถาม เพราะอีกฝ่ายไม่ได้โทร. มาบอกล่วงหน้าว่าจะมาที่นี่

“มาทำธุระเรื่องโรงงานอบผลไม้ครับ คุณแม่เลยฝากผลไม้สดๆ จากไร่มาให้ด้วย ตอนนี้อยู่ที่รถครับ สมศักดิ์กำลังจอดรถรออยู่หน้าบ้าน ผมบีบแตรแล้วแต่ไม่มีใครได้ยิน เลยถือวิสาสะเดินผ่านประตูเล็กเข้ามา” ปราณต์อธิบาย เพราะประตูบ้านเปิดเอาไว้ตอนเขามาถึง บีบแตรแล้วแต่ก็เงียบไม่มีคนเปิด เขาจึงให้สมศักดิ์รอข้างนอก แล้วตัวเองก็เดินเข้ามาทางประตูเล็กของบ้านที่ไม่ได้ล็อกเอาไว้

“มัวแต่ดราม่ากันเพลินเลยไม่ได้ยินเสียง ต้องขอโทษคุณปราณต์จริงๆ งั้นเดี๋ยวอาเดินไปเปิดประตูบ้านให้สมศักดิ์ก่อนดีกว่าค่ะ คุณปราณต์คุยกับคุณกิจไปก่อนนะค่ะ”

“ขอบคุณา” ปราณต์พยักหน้ารับ ก่อนจะผลอดถอนหายใจออกมา เมื่อดาหลาออกไปจากห้องรับแขกแล้ว

“หนักหน่อยนะตาปราณต์”

ประโยคนั้นของสุกิจทำให้ปราณต์หัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะหันไปมองแวตาศรั้าของสุกิจที่แสดงออกมายามไม่ได้อยู่ต่อหน้าภรรยาและลูก

“ผมรู้ครับ” ปราณต์ตอบอย่างปลงๆ

“ให้เวลาน้องหน่อยนะ” สุกิจหันมาขอร้อง เพราะรู้ว่าต่อจากนี้ ปราณต์จะต้องเจอกับฤทธิ์เดชของแสนปรารถนาอีกเยอะทีเดียว ลองได้ต่อต้านแล้วแสนปรารถนาไม่มีทางยอมรับอะไรได้ง่ายๆ แน่

“ได้เสมอครับคุณอา หากว่าผมไม่โดนน้องขย้ำตายไปเสียก่อน”

สุกิจหัวเราะออกมาเบาๆ เข้าใจว่าชายหนุ่มแก้มแดงเพื่อให้เห็นท่านสบายใจและรู้สึกดีขึ้นเท่านั้น หากแต่ส่วนลึกก็มองออก ว่าปราณต์เองก็มี

ความกังวลในใจไม่ต่างจากท่านเช่นกัน

“อาว่าปรานต์เอายายจืดอยู่นะ”

“ทำไมคุณเอาคืดอย่างนั้นล่ะครับ” ปรานต์เลิกคิ้วสงสัย

“ถ้าไม่มันใจ ปรานต์คงไม่ยอมทำตามคำสั่งของประกอบมาตั้งแต่แรก
หรือจริงไหม”

ปรานต์ยกยิ้ม ก่อนจะตอบออกมาด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความ
หนักใจอย่างที่สุด

“ผมอยากให้คุณมีความสุข” ปรานต์ให้เหตุผล หากบุพการี
ต้องการ เขาก็พร้อมจะทำตามทุกอย่าง เพื่อความสบายใจของทุกคน

“อา ก็หวังอย่างนั้น หวังว่าสิ่งที่อาตัดสินใจทำในวันนี้ จะทำให้ทุกคน
มีความสุขในวันข้างหน้า” สุกิจหวังอย่างนั้น ท่านอาจใจดำกับแสนปรารถนา
ในวันนั้น แต่ในวันข้างหน้า แสนปรารถนาจะเข้าใจเอง ว่าทั้งหมดที่ท่านทำไป
ก็เพื่ออนาคตที่ดีของตัวเอง

ปรียากาศในตอนสี่ทุ่มดูร้อนกว่าทุกวัน ทำให้แสนปรารถนาอน
ไม่หลับกระสับกระส่ายบนเตียงนุ่มด้วยความอึดอัดใจ สุดท้ายจึงเลือกที่จะ
เดินออกจากห้องนอน แล้วลงไปเดินทอดน่องอยู่ในสวนดอกไม้หน้าบ้าน
ด้วยความคิดอันสับสนวุ่นวาย

สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอนอนไม่หลับ นั่นก็เพราะวันนี้แขกของบุพการี
นอนค้างที่บ้านด้วย เนื่องจากเห็นว่าเย็นมากแล้ว สุกิจกับดาหลาจึงไม่ยอม
ให้ปรานต์เดินทางกลางคืน จึงได้เชิญแถมบังคับให้ปรานต์กับคนขับรถ
ค้างสักคืนแล้วเดินทางกลับในเช้าวันพรุ่งนี้แทน

“ทำไม ทำไมต้องให้หมั้นกับผู้ชายคนนั้นด้วย *โหย!* นี่ฟ้าจะถล่ม
ดินจะทลายหรือไง ทำไมฉันต้องหมั้นกับคนที่ไม่รักด้วย” แสนปรารถนา
โพล่งออกมาด้วยความขุ่นเคือง ทารูไม่ว่าในตอนนั้นเธอไม่ได้อยู่เพียงลำพัง
หากแต่ยังมีร่างสูงของใครคนหนึ่งที่ได้เดินมายืนอยู่ข้างหลังอย่างเงิบๆ และ

มองเธอด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความหนักใจไม่ต่างจากเธอเลย

“คิดมากเรื่องหมั้นกับพี่ จนนอนไม่หลับเลยเชียวนะ”

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นจากด้านหลัง ทำให้แสนปรารถนาถึงกับชะงักกึก ก่อนจะหันขวับมามองเจ้าของเสียงด้วยใบหน้าที่แสดงถึงความตกใจ หากแต่เพียงไม่นานก็รีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ทั้งที่ในใจกำลังหวาดหวั่น กับดวงตาคมกริบของอดีตพี่ชายข้างบ้าน ซึ่งไม่ได้พบกันมานานถึงเจ็ดปีเต็ม นับตั้งแต่เธอและครอบครัวเธอขายบ้านหลังเก่าทิ้ง แล้วอพยพกันมาอยู่ในเมืองหลวงของประเทศ เพราะบิดาหันมาประกอบธุรกิจโรงงานเย็บผ้า

ในอดีตบิดามารดาก็เป็นชาวสวนมาก่อน พอมีช่องทางก็หันมาประกอบธุรกิจโรงงานเย็บผ้าเป็นของตัวเอง โดยตัดสินใจขายบ้านและไร่ทั้งหมดเพื่อนำเงินมาสร้างเนื้อสร้างตัวในเมืองหลวง ในขณะที่ครอบครัวของปรานต์เองก็ยังทำสวนทำไร่ต่อไป จนได้ข่าวว่าตอนนี้พวกเขา ร่ำรวยขึ้นมาก ซึ่งแสนปรารถนาเองก็ไม่ได้สนใจอะไรมากนัก นั่นเพราะความห่างเหินต่อกันนานหลายปี ต่างจากบิดามารดาที่ยังไปมาหาสู่กับครอบครัวของปรานต์บ่อยๆ

“พี่ปรานต์ ยังไม่นอนอีกหรือคะ” แทนที่จะตอบคำถาม แต่หญิงสาวกลับเลี้ยวไปเป็นฝ่ายตั้งคำถามกับเขาแทน

“ปกติพี่นอนดึก อีกอย่างคงแปลกที่ด้วย” ปรานต์ตอบตามตรง พร้อมกับหรีตตามองคนตรงหน้าด้วยแววตาขบขัน หากเขาเดาไม่ผิด แสนปรารถนาคงไม่สบายใจเรื่องหมั้นจนนอนไม่หลับเป็นแน่

“อ้อ อย่างนั้นหรือคะ” แสนปรารถนาพยักหน้ารับรู้

“ว่าแต่จิตเถอะ มาเดินเล่นอะไรอยู่ตรงนี้คนเดียว”

“จิตลงมาดูความเรียบร้อยข้างล่างค่ะ ไม่ได้มาเดินเล่นอะไร... จิตขอตัวไปนอนก่อนก็แล้วกันค่ะ เชิญพี่ปรานต์ตามสบาย” แสนปรารถนาเสียงเอะอืดๆ นั่นเพราะไม่อยากจะเผชิญหน้ากับเขาตามลำพังในยามค่ำคืนแบบนี้

“พี่มาก็จะไป นี่พี่คงน่ารังเกียจสำหรับจิตมากเลยสินะ” ปรานต์กล่าวขึ้น ก่อนที่ร่างเล็กจะเดินหนีออกไป ทำให้คนที่ตั้งใจหลบหน้าถึงกับชะงัก ผีเท่า ก่อนจะหันมาเผชิญหน้ากับเขาที่กำลังมองเธอด้วยสายตาที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจ กับกิริยาท่าทางห่างเหินและเย็นชาของเธอ

“อะไรทำให้พี่ปรานต์คิดอย่างนั้นหรือคะ” แสนปรารธนาขุ่นใจ เขาเองรู้ดีอยู่แก่ใจอยู่แล้ว ว่าเธอไม่ได้อยากหมั้นหมายหรือเกี่ยวดองอะไรด้วยทั้งนั้น และในขณะที่เธอเครียดและหงุดหงิดจนแทบบ้า เขากลับทำนิ่งเฉยและเหมือนยอมรับแต่โดยดี ทั้งที่เขาเองก็ไม่ได้สนใจไยดีเธอเช่นกัน

“พี่ว่าจิตก็รู้ดีแก่ใจ” อีกฝ่ายย້อนกลับมาด้วยสีหน้านิ่งๆ

“คะ จิตว่าเราทั้งสองคนรู้ดีอยู่แก่ใจด้วยกันทั้งคู่”

“นั่นหรือ” ปรานต์เลิกคิ้ว พร้อมกับมองร่างเล็กในชุดนอนด้วยแววตาวิบวาว ผ่านไปหลายปี คงทำให้อะไรๆ เปลี่ยนไปหมดแล้ว แม้กระทั่งสาวน้อยที่ยืนสบตาเขาอย่างไม่กลัวเกรงในตอนนั้นด้วย

สาวน้อยที่เคยวิ่งตามเขาไปทั่วไว้ในอดีต ตอนนั้นเติบโตเป็นหญิงสาวที่แกร่งกล้าและมั่นใจในตัวเองสูง ปรานต์ยังจำเด็กสาวตัวกลมแห่งในอดีตได้ดี ตอนนั้นแสนปรารธนาน่ารักและน่าเอ็นดูจนเขายอมตามใจทุกอย่างไม่ว่าเธอต้องการอะไร แน่แน่นอนว่าพี่ชายอย่างเขาแทบจะถวายให้โดยไม่รีรอ

“จิตไม่เข้าใจ ทำไมพี่ปรานต์ถึงยอมทำตามที่ผู้ใหญ่ต้องการ ทั้งที่เราสองคนก็ไม่ได้รัก...”

“เธอคิดว่าพี่มีทางเลือกมากนักอย่างนั้นหรือ” ปรานต์พูดสวนขึ้นก่อนที่เธอจะทันได้พูดจบ

แสนปรารธนานิ่งเงียบ รู้สึกถึงความไม่พอใจในน้ำเสียงนั้นได้ดีเวลาที่ปรานต์โกรธ เขามักจะเงียบ และไม่ยอมพูดจาอะไร เมื่อก่อนเธอก็ทำให้เขาหงุดหงิดอยู่บ่อยครั้ง จึงได้รู้นิสัยของเขาดีที่เดียว

“แต่ว่า...”

“คิดว่าพี่อยากแต่งงานกับจิตมากนักรึเปล่าวะ”

ประโยคต่อมาของเขา ทำให้หญิงสาวถึงกับคอแข็งขึ้นมาทันที ทำให้เธอจะไม่รู้ล่ะ ว่าเขาเองก็ไม่ได้อยากผูกมัดตัวเองกับเธอเช่นเดียวกัน แต่ที่เธอไม่เข้าใจ นั่นคือทำไมปรานต์ถึงยอมเชื่อฟังบิดามารดาโดยง่าย

“แล้วทำไมพี่ปรานต์ถึง...”

“เด็กอย่างจิตต์จะไปเข้าใจอะไร” ชายหนุ่มต่อว่า พร้อมกับลอบมองร่างเล็กที่อวบอิมตามวัยที่มากขึ้น แสนปรารถนาตัวเล็กก็จริง แต่สัดส่วนของความเป็นหญิงก็ไม่ได้เล็กตามไปด้วยเลย ส่วนเรื่องของส่วนสูงนั้น ปรานต์คิดว่าคงเพิ่มมาไม่มาก ดูจากระยะของเธอกับเขาที่ยืนเผชิญหน้ากันในตอนนั้น

“คะ จิตต์ไม่เข้าใจ ผู้หญิงบนโลกใบนี้มีตั้งมากตั้งมาย ทำไมพี่ปรานต์ไม่เลือกมาทำเมียสักคนล่ะ ทำไมต้องมายุ่งกับจิตต์ด้วย”

“นั่นสิ มันน่าโมโหก็ตรงนี้ ผู้หญิงในโลกนี้ก็มิตั้งมากมาย ทำไมพ่อกับแม่พี่ถึงอยากได้เด็กไม่รู้จักโตอย่างจิตต์มาเป็นสะใภ้หนักก็ไม่ว่า”

“พี่ปรานต์!” แสนปรารถนาตะคอกใส่เขาเสียงดังลั่น เมื่อโดนประชดประชันกลับมาทันที หญิงสาวเปลอกกำมือเข้าหากันแน่นด้วยความโกรธดวงตากกลมโตจ้องมองเขาด้วยความเคืองแค้นใจกับคำปรามาสนั้น จนพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

ปรานต์ขยับเท้าเข้ามายืนใกล้ๆ เธอ ก่อนจะก้มหน้าลงไปมองใบหน้าเนียนใสภายใต้แสงไฟสาดส่อง ยกยิ้มขึ้นมาเมื่อเห็นเธอโกรธจนตัวสั่น ตอนเด็กก็หน้าร่าเริงเ็นดูอยู่หรอก โตมาทำไมถึงทั้งดื้อทั้งพยศอย่างนี้ก็ไม่รู้

นี่เขาจะต้องหมั่นและแต่งงานกับเธอจริงๆ อย่างนั้นหรือ ชายหนุ่มถามตัวเองด้วยความหนักใจ ในเมื่อแสนปรารถนาไม่ชอบหน้าเขาอย่างนี้ ขึ้นแต่งงานกันไปก็คงมีแต่เรื่องยุ่งๆ แน่ ยกแรกก็จะตีกันตายอยู่แล้ว อยู่ด้วยกันทุกวันคงสนุกดีพิลึก

“เอาจริงๆ นะ พี่เองก็คิดภาพเราสองคนเป็นผัวเมียกันไม่ออก”

“พี่ปรานต์!” แสนปรารถนาเจ็บจิตที่กลางใจ อย่างว่าแต่เขาคิดภาพ

ไม่ออกเลย เธอเองก็แทบอยากจะทำหัวใจโหม่งโลกตายเหมือนกัน หากจะต้องแต่งงานกับผู้ชายอย่างเขา

ปรานต์ ปราชญาณานต์ ชายหนุ่มที่อายุห่างจากเธอถึงสิบสองปีเต็ม เมื่อก่อนเธอติดเขาแฉะเพราะบ้านอยู่ข้างกัน ประกอบกับครอบครัวสนิทกันมาก ทำให้แสนปรารถนาเข้าออกอกอกในบ้านปราชญาณานต์ได้ตลอดเวลา วันหยุดเมื่อไรเป็นต้องวิ่งตาม ‘พี่ปรานต์’ ของเธอเข้าไปเป็นประจำ เพราะในไร่ของเขามีผลไม้หลากหลายชนิดที่เธอชอบ ซึ่งในไร่ของเธอนั้นไม่มี เพราะส่วนมากบิดาเน้นปลูกข้าวโพดและมันสำปะหลังมากกว่า

“มันจะไม่มีวันนั้นแน่นอนค่ะ ยิ่งเงิ่จืดก็ไม่มีทางหมั้นกับพี่ปรานต์เด็ดขาด” เธอบอกออกมาด้วยความมั่นใจ เธอจะไม่มีทางฝันหัวใจตัวเองและพันนาการชีวิตผูกติดกับผู้ชายเจ้าชู้อย่างปรานต์เด็ดขาด

“คิดว่าจืดจะขัดคำสั่งคุณเอาได้หรือ” ปรานต์เหล่ตามองเธอ ริมฝีปากอึมเข้มเข้าหากันแน่น ดวงตาหวานแปรเปลี่ยนเป็นจุดดำเฝ้าเธอนิ่ง

“จืดไม่หมั้นซะอย่าง ใครจะมาทำอะไรได้”

“หมั้นกับพี่ มันทำให้จืดถึงกับจะเบ๊นจะตายเชียวหรือ ทำไมละ พี่ไม่ตีตรงไหนกัน ฐู่หมว่าสาวๆ หลายคนต่างก็อยากได้พี่กันทั้งนั้น”

“แต่จืดไม่ยอมได้” แสนปรารถนาตอบชัดเจน ใครอยากได้เขาก็อยากได้ไปสิ เธอไม่ได้อยากได้เขาสักหน่อย เธอเองก็มีผู้ชายหลายคนมาสนใจเหมือนกัน ใช่ว่าจะขาดแคลนไม่มีใครชายตามอง

“เสียใจนะจืด ไม่อยากได้ก็ไม่ต้องเอา เพราะยังเงิ่เราสองคนก็ต้องหมั้นกันอยู่ดี ถึงงานนี้จะไม่มีการอยากเอาใคร เราสองคนก็ยกเลิกงานหมั้นไม่ได้หรอก” ปรานต์บอกอย่างไม่ยั้งระ ยิ่งเธอแสดงท่าที่รังเกียจเขามากเท่าไร เขาก็ยิ่งอยากเอาชนะเธอมากขึ้นเท่านั้น คนอย่างปรานต์ไม่เคยโดนผู้หญิงคนไหนปฏิเสธมาก่อน เพราะฉะนั้นเขาจะไม่วันยอมแพ้เธอเด็ดขาด รังเกียจเขามากนักใช่ไหม ฮี!

ปรานต์จ้องหญิงสาวด้วยความโกรธและไม่เข้าใจ อะไรกันหนอ

ที่ทำให้แสนปรารถนาซึ่งซังเขาได้ถึงขนาดนี้ ต่อให้ไม่เต็มใจหมั้นหรือแต่งงานด้วย เธอก็ไม่น่าจะมีท่าทีห่างเหินกับเขาเช่นนี้เลย เพราะในอดีตก็เคยสนิทสนมกันเป็นอย่างดี พี่ปรานต์อย่างนั้น พี่ปรานต์อย่างนี้ แล้วตอนนี้มันคืออะไรกัน

เพียงแค่ต้องหมั้นกับเขา มันทำให้แสนปรารถนารับมือไม่ได้จนถึงขั้นต่อต้านเขาได้มากถึงขนาดนี้เสียหรือ หรือว่าในหัวใจของเธอแอบมีใครอยู่แล้วอย่างนั้นหรือเปล่า

“ให้ตายจี้ดก็ไม่หมั้น พี่ปรานต์อย่าบ้าจี้ตามผู้ใหญ่ไปหน่อยเลย หรือว่าช่วงนี้ชีวิตขาดแคลนหาแฟนไม่ได้หรือคะ ถึงได้ยอมให้พ่อแม่จูงจุมูกแบบนี้”

“มันจะมากเกินไปแล้วนะจี้ด” ปรานต์สับถอกออกมา ก่อนจะกระซากร่างเล็กตรงหน้าเข้ามาปะทะแพงอกกว้างด้วยความลึมตัว ในขณะที่แสนปรารถนา ร้องกรี๊ดด้วยความตกใจ เมื่อต้องตกไปอยู่ในอาณาเขตของพี่ชายในอดีตที่กำลังโมโหสุดขีดกับคำพูดของเธอ

“พี่ปรานต์จะทำอะไร ปล่อยนะ” หญิงสาวออกคำสั่งกับเขาเสียงเข้ม ทว่าในโลกกลับรู้สึกหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก เมื่อสองแขนของปรานต์ กอดรัดเอวบางของเธอเอาไว้แน่น เธอพยายามขืนตัวออก แต่ปรานต์ก็ยิ่งรัดเธอแน่นขึ้นจนแทบกระดูกกระดูกไม่ไหว

“พี่ปรานต์ ปล่อยจี้ด” แสนปรารถนาทูปอกเขาด้วยข้อมือเล็กๆ ทั้งสองข้างรัวๆ แต่คนที่กำลังอยากเอาชนะอย่างปรานต์มีหรือจะยอมฟังคำสั่งของเธอง่ายๆ

“ทำไม รังเกียจพี่มากนักรอ”

“ค่ะ รังเกียจ” ด้วยความโกรธ แสนปรารถนาจึงโพล่งออกไปโดยไม่ทันคิดอะไร ทำให้คนฟังถึงกับตาแข็งกร้าว จ้องมองเธอด้วยแววตาลูกโซนราวกับไฟ

“อย่าคิดว่าพี่จะพิศواسเธอนะแสนปรารถนา” ปรานต์บอกด้วย

น้ำเสียงเย็นชา ในเมื่อเธอรังเกียจเขา ปรานต์ก็คิดว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องเป็นสุภาพบุรุษอะไรกับเธอเหมือนกัน

“ก็ในเมื่อเราไม่ได้พิศวาสอะไรกัน แล้วทำไมเราถึงไม่ยกเลิกการหมั้นไปล่ะคะ” แสนปรารถนาหวังอย่างนั้น การหมั้นครั้งนี้เธอไม่ทันได้คาดคิด และตั้งตัวมาก่อน ทำให้เธอไม่อาจปลงใจได้ง่ายๆ ปรานต์เองก็ไม่ได้ชอบเธอ แล้วเรื่องอะไรที่คนสองคนจะต้องหมั้นหมายกันด้วย

ปรานต์หัวเราะในลำคอ ดวงตาคมมองเธอด้วยแววตาเยาะหยัน อยู่ในที่ หากแสนปรารถนาคิดว่าการแสดงออกและการต่อต้านของเธอเพียงเท่านี้ จะทำให้เขาค็อยตามและยกเลิกการหมั้นหมายได้ นั่นคือเธอคิดผิดไปแล้ว

“ก็ไม่รู้สิ ยิ่งจืดรังเกียจพี่ พี่ก็ยิ่งรู้สึกอยากหมั้น อยากจะรู้หนัก ว่าถ้าจืดต้องหมั้นและแต่งงานกับพี่ไปจริงๆ จืดจะทำยังไง พี่ว่ามัน...คงจะสนุกดีพิลึก” ปรานต์ก้มลงมากระซิบข้างหู ทำเอาแสนปรารถนาถึงกับเบิกตากว้าง ก่อนจะมองเขาด้วยความอาฆาตแค้นใจ นี่ก็ไม่ถึงมาก่อนว่าปรานต์จะร้ายกาจได้ถึงขนาดนี้

“งอแงไปก็เสียเวลาเปล่าน่าจืด ยิ่งงอแงแม่เราก็ไม่มีทางเปลี่ยนใจหรอก พี่ว่าจืดทำใจไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ บ้างก็ดี เป็นเมียพี่นะ โชคดีแค่นี้รู้ไหม อย่าทำหน้าที่เหมือนกับว่าจะให้ไปตายอย่างนั้นสิ”

“โชคดีอย่างนั้นหรือคะ หี! ปากเสียจนไม่มีใครเอาแล้วมากกว่า ถึงต้องให้คุณลุงคุณป้าจัดการให้แบบนี้”

“จืด” ปรานต์ส่งสายตาดูให้เธอ ชุ่นใจกับการถูกกล่าวหาว่าไม่มีใครเอา คนอย่างเขาเนี่ยะ โฮ! แค่วักมือเรียกสาวๆ ก็วิ่งตามกันเป็นโขงงแล้ว หากบิดามารดาไม่ยัดเยียดเธอให้ เขาคงได้เมียมาเป็นโหลแล้ว

“ทำไมคะ แหงใจดำเธอ” หญิงสาวลอยหน้าลอยตาถามเขา ไม่หวั่นเกรงกับดวงตาแข็งกร้าวของอีกฝ่ายเลยสักนิด

“อย่าคิดว่าพ่อแม่เราสนิทกัน แล้วพี่จะไม่กล้าทำอะไรนะจืด” ปรานต์

กัณฑ์กรอด เพิ่งเจอผู้หญิงที่ดีที่สุดๆ ก็วันนี้ นี่เธอคิดว่าเรามีความอดทน
มากมายแค่ไหนกัน

“ต่อให้ไม่สนิทกัน พี่ปรานต์ก็ไม่มีสิทธิ์จะต้องหรือว่าทำอะไรจัด
ทั้งนั้นค่ะ”

“แน่ใจหรือว่าไม่มี อย่าลืมนะ ว่าตอนนี้เราเป็นว่าที่คู่หมั้นกัน” ปรานต์
จ้องมองริมฝีปากอímที่ข้างเคียงนั้นด้วยความหมั่นไส้ ชักอยากจะสั่งสอน
คนปากเก่งให้รู้สำนึกบ้าง ว่าไม่ควรต่อปากต่อคำกับเขาแบบนี้

“ก็แค่ที่ว่า ยังไม่ได้หมั้นกันสักหน่อย ปล่อยล่ะ จิตจะไปนอนแล้ว”
แสนปรารถนาออกคำสั่ง ก่อนจะพยายามขึ้นตัวหนีจากวงแขนแข็งแรงนั้น
ให้ได้ ทว่ายิ่งเธอพยายามมากขึ้นเท่าใด วงแขนนั้นก็ยิ่งรัดเธอแน่นขึ้น
ทำให้ร่างเล็กเบียดแน่นกับเนื้อตัวแข็งแรงแกร่งของเขาจนแทบไม่มีช่องว่าง
ระหว่างกัน

“พี่ปรานต์ปล่อยจิต” หญิงสาวส่งเสียงออกมาอย่างขัดใจ กายสาว
สิ้นระริกเพราะไม่เคยอิงแอบแนบชิดเพศตรงข้ามมาก่อนในชีวิต จนทำให้
เธอหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก

“ไม่ปล่อย!” ปรานต์ตอบเสียงเข้ม ก้มหน้าลงมาชิดริมฝีปากอímของ
เธออย่างรวดเร็ว

“คนนิสัยไม่ดี ปล่อยจิตเดี๋ยวนี้เลยนะ ไม่อย่างนั้นจิตจะร้องไห้
กลับบ้าน ให้ทุกคนมาเห็นว่าพี่ปรานต์เป็นผู้ชายยังไง” หญิงสาวชู่เขาเสียงเข้ม
ทั้งที่ในใจกำลังหวาดหวั่นจนเนื้อตัวสั่นเทาไปหมด

ไม่คู้่นเลย แสนปรารถนาไม่คู้่นเคยกับความแข็งแรงกระด้างของผู้ชาย
คนนี้ ปรานต์ที่แสนดีของเธอเปลี่ยนไปแล้ว เขาเป็นผู้ชายที่เอาแต่ใจและ
ร้ายกาจ แสนปรารถนาจะไม่มีวันหมั้นหมายกับคนใจร้ายอย่างเขาเด็ดขาด

“งั้นก็ร้องเลยคนดี ร้องให้ดังๆ ทุกคนจะได้เห็นว่าเราสองคนรักกัน
ดูดีมีแค่นี้” ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก มองเธอด้วยสายตาที่แสนปรารถนา
รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ จนใจเต้นรัวไปหมด

“อะไรระคะ รักกันดูดีม”

“ใช่ รักกันดูดีม”

“นี่พี่ปรานต์ อ้อ...” แสนปรารถนาอีกอักในลำคอ เมื่อริมฝีปากหนา ถูกกดลงมาแนบปากอิมของเธออย่างรวดเร็ว โดยที่เธอไม่ทันได้ตั้งตัวใดๆ ทำเอาหญิงสาวผู้ไม่เคยมีประสบการณ์หวามไหว่มาก่อน ถึงกับเบิกตากว้าง ยืนตัวแข็งที่อ้อยู่ในอ้อมกอดของเขา

ปรานต์จับจูบเธอด้วยความโกรธอย่างเอาแต่ใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็น อ้อยอิ่งและอ่อนโยนขึ้นเมื่อรู้ว่าจูบนั้นคือจูบแรกของเธอ อารมณ์หนุ่ม เลือดร้อนค่อยๆ จางหายไปทันที เมื่อความหอมหวานละมุนที่ได้รับจาก คนในอ้อมกอด มันทำให้เขาพึงพอใจจนหัวใจพองโต

“พี่ปรานต์” แสนปรารถนาพิมพ์เบาๆ เมื่อเขาถอนจูบออกไป แล้ว มองเธอด้วยแวตาทที่ร้อนรุ่มราวกับไฟเผาเผา สัมผัสแปลกใหม่ที่ได้รับ จากปรานต์มันทำให้เธองงงไปหมด จนไม่รู้จะพูดอะไรออกมาดี

“อ้อ” หญิงสาวส่งเสียงคราง เมื่อเขากดริมฝีปากลงมาหาอีกครั้ง พร้อมกับส่งปลายลิ้นเข้าไปในโพรงปากอิมของเธอ แล้วกวาดต้อนลิ้นเล็กๆ ของเธอไปทุกซอกทุกมุม

เนิ่นนาน ที่แสนปรารถนาตกอยู่ในห้วงของความปรารถนาจากปรานต์ ความไร้เดียงสาทำให้เธอหัวหมุนและไร้การควบคุมตัว ปล่อยให้ปรานต์ สอนประสบการณ์จูบครั้งแรกอย่างไร้แรงต่อต้าน

จนกระทั่งปรานต์ผละออกไป แล้วไล่ปลายนิ้วที่พวงแก้มของเธอ ด้วยรอยยิ้มพึงพอใจ แสนปรารถนาจึงได้เรียกสติของตัวเองกลับคืนมา พร้อมกับถามตัวเองว่านี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน

“นี่เป็นแค่การเตือนครั้งแรกนะจ้ด ต่อไปถ้ายังดื้อกับว่าที่คู่มัน อย่างพี่อิก พี่จะไม่ทำแค่นี้แน่” ปรานต์บอกด้วยแวตาคาดโทษ ความหวาน ที่ได้รับจากเธอทำให้เขาใจเย็นลง พร้อมกับความรู้สึกอิมเอมไฉกับรสสัมผัส นั้นจนแทบไม่อยากจะหยุดเลย ทว่าก็ต้องปล่อยเธอไปก่อน

“คนเลว” แสนปรารถนาพื้มพำด้วยริมฝีปากแดงกำ ก่อนจะฟาดฝ่ามือเล็กๆ ไปที่ใบหน้าของเขาด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ ที่ถูกเขารังแกเหมือนคนไม่มีศักดิ์ศรีอย่างนี้

เผียะ!

ใบหน้าคมเข้มซาหีบ เมื่อโดนฝ่ามือของเธอเข้าอย่างจัง แต่ถึงอย่างนั้นปรานต์ก็ยังไม่ยอมที่จะไม่ตอบโต้อะไรเธอออกไป นั่นเพราะรู้ว่าตัวเองก็ทำผิด ที่ปล้นจูบเธออย่างเอาแต่ใจตัวเอง

“จืดเกลียดพี่ คนเลว! ทำกับจืดแบบนี้ได้ยังไง” หญิงสาวร้องให้ออกมาด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ ก่อนจะผลักร่างเขาออกห่างแล้ววิ่งหนีกลับเข้าบ้านไปอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางอาการตกใจของปรานต์ที่มองตามไปด้วยความรู้สึกผิดในใจ

“จืด” ชายหนุ่มเรียกหล่อนเสียงเบาหวิว พร้อมกับก่นด่าตัวเองในใจที่ทำเรื่องบ้าๆ ออกไปเมื่อครู่ ปกติเขาเป็นคนใจเย็นกว่านี้ แต่ว่าวันนี้ทำไมเขาถึงใจร้อนนุ่่มปามทำอะไรบ้าๆ แบบนี้ไปได้

“พี่ขอโทษ” ปรานต์พื้มพำกับตัวเอง ก่อนจะถอนหายใจออกมาด้วยความรู้สึกหนักอกหนักใจมากขึ้นกว่าเดิม นี่เขาทำอะไรลงไป เขากำลังทำให้แสนปรารถนาเกลียดเขามากขึ้นกว่าเดิมอย่างนั้นใช่ไหม

โธ่โวย!

ปรานต์นึกโกรธตัวเอง ก่อนจะเดินกลับเข้าบ้านด้วยความคิดอันสับสนวุ่นวาย เพียงวันแรกที่เขาเจอกันก็มีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นแล้ว แบบนี้หนทางในวันข้างหน้าคงมีปัญหามากขึ้นแน่ๆ แล้วแบบนี้จะไม่ฆ่ากันตายก่อนวันแต่งงานหรือไง

2 คู่กัดคู่กัน

“นี่จะออกไปไหนแต่เช้ายัยจืด”

เสียงทักท้วงที่ตั้งมาจากโต๊ะอาหาร ทำให้แสนปรารถนาที่ตั้งใจจะ
เลี่ยงการเผชิญหน้ากับใครบางคนต้องชะงักฝีเท้าลง ก่อนจะหันไปมอง
บิดามารดา และแขกหนุ่มที่เธอไม่อยากจะเห็นหน้าเขาแม่สักวินาทีเดียว

“จืดจะออกไปหาเพื่อนอะ” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงแข็งๆ เพราะ
ในใจยังโกรธที่บิดาบังคับให้เธอต้องหมั่นกับปรานต์ ผู้ช่วยจอมฉวยโอกาส
ที่ทำให้เธอนอนไม่หลับทั้งคืน

ปรานต์มองไปหน้าหยิ่งๆ ของเธอแล้วนึกหมั่นไส้จริงๆ เขาอยากคุย
และอยากขอโทษเธอสักครั้งก่อนจะกลับไปรื้อयरักของตน แต่พอเห็นหน้า
เซิดๆ ของเธอแล้วก็ซັกไม่อยากจะคุยด้วยเช่นกัน

“มานั่งกินข้าวด้วยกันก่อน พี่เขาจะกลับนครนายกแล้ว” สุกิจบอก
บุตรสาวเสียงเข้ม รู้สึกหนักใจกับท่าที่ต่อต้านของบุตรสาวไม่น้อยเลยทีเดียว

“ก็บอกให้พี่เขารีบๆ กลับไปเลยสิคะ เกี่ยวอะไรกับจืดด้วย”

“ยายจืด” ดาหลาอุทานออกมาด้วยความตกใจ ก่อนจะลุกจากเก้าอี้

แล้วเดินมาหาบุตรสาวด้วยสีหน้าไม่ค่อยดีนัก ที่แสนปรารถนากลายเป็นคน
ดีอ้วนและไร้มารยาทกับแขกได้ถึงเพียงนี้

“ไปนั่งกินข้าวกับพี่เขาก่อนไป อย่าเสียมารยาทกับแขกอย่างนี้สิ
ลูก” ดาหลาตะแคงบุตรสาว พร้อมกับส่งสายตาวอนขออยู่ในที่ ทำให้
แสนปรารถนายิ่งรู้สึกอึดอัดมากขึ้นกว่าเดิม

“แต่จืด...”

“เดี๋ยวพี่เขาก็จะกลับแล้ว ไม่นานหรอกลูก อีกอย่างวันนี้แม่ลงมือทำ
กับข้าวของโปรดลูกด้วย จะไม่ไปกินให้แม่ชื่นใจหน่อยหรือ” ดาหลาพยายาม
ปะหละ เพราะรู้ว่าใช้ไม้แข็งกับลูกไม่ได้ แสนปรารถนาเป็นเด็กที่มั่นใจใน
ตัวเองมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แน่ใจว่าไม่ชอบให้ใครมาบีบบังคับโดยที่ตัวเอง
ไม่เต็มใจ คงต้องใช้ไม้อ่อนหลอกล่อให้ยอมรับฟังเท่านั้น

“มากินข้าวก่อนยายจืด จะรีบอะไรนักหนา” สุกิจบ่นออกมา มอง
บุตรสาวเพียงคนเดียวด้วยสายตาตำหนิ

“ช่างเถอะครับคุณอา น้องจืด คงไม่มีเวลาต้อนรับแขกหรือรักษา
มารยาทอะไร” ปรานต์เอ่ยขึ้นบ้าง ทำให้คนถูกตำหนิถึงกับคอแข็งขึ้นมา
ด้วยความไม่พอใจทันที

ร่างสมส่วนในชุดเดรสสีชมพูยาวเหนือเข่า ก้าวไปยังโต๊ะอาหารอย่าง
รวดเร็ว ท่ามกลางสายตาดูใจของดาหลา นางรีบก้าวตามบุตรสาวไป
ติดๆ หวาดกลัวเหลือเกินว่าแสนปรารถนาจะแผลงฤทธิ์อะไรมากไปกว่านี้

“พี่ปรานต์พูดอย่างนี้หมายความว่ายังไงกันคะ” แสนปรารถนา
เปิดฉากหาเรื่องเขาทันที เรื่องเมื่อคืนนี้ยังไม่ทันได้ลืมเลือน มาเข้านี้เขา
ก็ยิ่งจะหาเรื่องเธอก็อย่างนั้นหรือ

“พี่เปล่าหาเรื่อง จืดไม่อยากกินข้าวกับพี่ จืดก็ไม่ต้องกินไง พี่เข้าใจ
ถูกแล้วไม่ใช่หรือ”

“แต่เมื่อพี่ปรานต์บอกว่าจืดไม่รักษามารยาท”

“ยายจืด พอได้แล้วลูก พี่เขาแกล้งพูดเล่นเท่านั้นเอง ทำไม่ถึงได้

หัวร้อนนักล่ะลูก” ดาหลาปราชญ์สาว ในขณะที่สุกใจถอนหายใจ นั่งเงิบแล้วมองหนุ่มสาวโต้เถียงกันอย่างออกรสออกชาติ

เขาตามใจบุตรสาวจนเคยตัว ทำให้แสนปรารถนาเอาแต่ใจตัวเอง ตอนนี้จะดูจะว่าก็คงไม่เป็นผลอันใด คงต้องปล่อยให้คนที่สมน้ำสมเนื้อกันจัดการก็แล้วกัน ไหนๆ ปรานต์ก็คือว่าที่คู่หมั้นของแสนปรารถนา คงไม่ผิดนักหากจะปล่อยให้ปรานต์ปราบพยศลูกสาวตัวยุ่งของท่านดูบ้าง

“จี้ดจะรักษามารยาท ก็เฉพาะกับคนที่จี้ดพอใจเท่านั้น ส่วนคนที่จี้ดไม่ชอบชู้หน้า ก็อย่าหวังว่าจี้ดจะญาติดีด้วย” แสนปรารถนาประกาศกร้าว มองหน้าชายหนุ่มที่รังเกียจด้วยความซุนซ่องหมองใจ ในเมื่อเขาไม่ให้เกียรติเธอก่อน เธอก็ไม่เห็นจะต้องรักษามารยาทอะไร เพียงแค่นี้มันยังถือว่าน้อยไปด้วยซ้ำ กับการที่เธอต้องเสีจวบแรกให้เขา!

ใช่! มันคือจวบแรกของเธอ แล้วปรานต์มีสิทธิ์อะไรถึงมาจ้วงและช่วงชิงไปอย่างไร้ความละอาย เธอไม่ฆ่าเขาให้ตายคามือก็ถือว่าดีแค่ไหนแล้ว คิดขึ้นมาแล้วก็เจ็บใจนัก อยากจะเตะสักโครมสองโครมให้หายแค้น

“หี! แล้วปากที่เต็มไปด้วยพิษสงนั้น ไม่รู้ไปจวบใครมากี่คนแล้วด้วยไอ้ย! คิดแล้วแค้นสุดๆ”

“ไม่อย่างญาติดียังไง เราสองคนก็ต้องร่วมหอลงโรงด้วยกันในอีกไม่ช้าแล้ว พี่ว่าจี้ดทำใจเอาไว้บ้างก็ดี ต่อให้เกลียดหน้าพี่ยังไง พี่ก็จะยังเป็นว่าที่สามีของจี้ดอยู่ดี ใช่ไหมครับคุณอา” ปรานต์หันไปยิ้มกับสุกใจที่นั่งเงิบไม่ยอมพูดอะไรออกมาสักคำ รวากับเป็นการเข้าข้างปรานต์ทุกอย่างอยู่แล้ว ทำให้แสนปรารถนาเดือดปุดจนแทบอยากจะร้องกรี๊ดออกมาเสียให้ได้

“ไม่มีทาง ยังไงจี้ดก็ไม่มีทางยอมรับพี่เป็นสามีเด็ดขาด” หญิงสาวบอกเสียงดังฟังชัด ทำให้ดาหลาถึงกับอดสายหัวในความตื้อรั้นนั้นไม่ได้ แสนปรารถนาไม่ยอมรับฟังอะไรเลย ทำให้นางหนักใจเหลือเกิน

เมื่อวานนี้ดาหลาไปเคาะห้องบุตรสาว ทว่าเจ้าตัวไม่ยอมเปิดประตู

ออกมาคุยกัน ทำให้ดาหลาไม่สามารถอธิบายอะไรให้เข้าใจได้ มาถึงเข้านี้ แสนปรารถนาก็เลี้ยงด้วยการจะออกไปหาเพื่อนข้างนอกอีก ราวกับจะไม่ยอมรับฟังเหตุผลอะไรทั้งนั้น

“ยายจืด พุดแบบนี้ได้ยังไง ขอโทษพี่เขาเดี๋ยวนี้เลยนะ” สุกิจตะคอกบุตรสาว เมื่อแสนปรารถนาชักจะก้าวร้าวมากเกินไปแล้ว จะเอาแต่ใจท่านไม่เคยว่า แต่ถ้าไม่รู้จักรักกาลเทศะ ท่านเองก็ไม่พอใจ

“ไม่ค่ะ จืดไม่ได้ทำอะไรผิด” แสนปรารถนาปฏิเสธเสียงแข็ง

“ยายจืด!” สุกิจเรียกบุตรสาวด้วยสีหน้าโกรธจัด เมื่อบุตรสาวสุดที่รักข้างนี้คือวันเหลือเกิน ทั้งที่น่ารักและเชื่อฟังคำสั่งบิดามารดามาตลอด

“คุณพ่อก็เอาแต่บังคับจืด แล้วก็เข้าข้างแต่พี่ปรานต์จนไม่ยอมรับฟังอะไรจืดเลย ทำไมคะ ทำไมต้องเป็นพี่ปรานต์ด้วย ในเมื่อเราไม่ได้รักกันไม่รู้จักรักกันเลย จะหมั่นจะแต่งกันไปได้อย่างไร ให้ตายจืดก็ไม่เอาด้วยหรืออยากได้พี่ปรานต์นักคุณพ่อก็หมั่นเองเสียเลยสิ”

“ยายจืด” สุกิจทั้งโกรธทั้งตกใจในความคิดของบุตรสาวจนพุดอะไรไม่ออก รู้สึกเจ็บหน่วงที่อกจนต้องยกมือขึ้นมากุมเอาไว้แน่น

“คุณกิจ” ดาหลาอุทานด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบก้าวเข้าไปหาสุกิจที่แก้อี้ด้วยใบหน้าที่ซีดเผือด ในขณะที่ปรานต์เองก็ลุกจากแก้อี้ของตนแล้วปรีเข้ามาหาสุกิจด้วยความตกใจไม่แพ้กัน

“คุณอา ใจเย็นๆ นะครับ” ปรานต์บอกผู้อาวุโส ในขณะที่สุกิจหายใจติดขัด ใบหน้าปราศจากสีเลือดจนเขาหัวน้ใจไปหมด

“คุณพ่อ! คุณพ่อเป็นอะไรคะ” แสนปรารถนาเอ่ยถามด้วยความตกใจ เพราะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับสุกิจในตอนนั้น

“ไปบอกสมศักดิ์ให้เอารถออก เราต้องพาคุณอาไปโรงพยาบาลเดี๋ยวนี้” ปรานต์หันมาบอกแสนปรารถนาเสียงเข้ม ในขณะที่หญิงสาวหน้าซีดเผือดด้วยความตกใจและงุนงง

“บอกให้ไปยังไงล่ะจืด เร็วเข้าสิ! คุณอาจะไม่ไหวแล้วนะ” ปรานต์

ตะคอกใส่เธอเสียงดังลั่น ทำให้แสนปรารถนาถึงกับใจไม่ดี แต่ถึงอย่างนั้น ก็รีบวิ่งออกไปหน้าบ้าน เพื่อไปบอกคนขับรถของปรานตีให้เตรียมรถเพื่อ พาบิดาไปส่งโรงพยาบาลตามที่ปรานตีสั่ง

มันเกิดอะไรขึ้น!

หญิงสาวคิดไปน้ำตาไหลไป ปกติบิดาแข็งแรงดี ไม่เคยมีเค้าว่าจะเจ็บป่วยใดๆ มาก่อน แต่เมื่อครูนี้น่าทรมานดูเจ็บปวดและทรมานมาก หรือว่า ท่านจะแอบปกปิดอะไรกับเธอไว้อย่างนั้นหรือ

“คุณพ่อของคุณตรวจพบว่ากล้ามเนื้อหัวใจทำงานผิดปกติมาักระยะแล้ว แต่เราไม่อยากให้คุณคิดมาก จึงปิดเป็นความลับไม่ให้ลูกรู้”

คำบอกเล่าของมารดา ทำให้แสนปรารถนาที่นั่งกุมมือบิดาอยู่ข้างเตียง คนป่วย ถึงกับน้ำตาซึมเลยทีเดียวนะ เมื่อเพิ่งรู้ว่า บิดามีอาการป่วยในขณะที่ เธอไม่เคยรู้เรื่องอะไรเลย

“คุณพ่อเขาต้องเข้ารับการผ่าตัด แต่ว่าอยากเห็นจี้ดหมั้นก่อน ก็เลย ไม่ยอมผ่า คุณพ่อเขากลัวว่าตัวเองจะเป็นอะไรไปก่อนจะได้เห็นจี้ดมีคนดูแล” ดาหาลาที่นั่งข้างๆ นุตรสาวอธิบาย คิดว่าถึงเวลาแล้วที่นางต้องเล่า ความจริงให้แสนปรารถนาฟังทุกอย่าง ไม่อย่างนั้นจะทำให้แสนปรารถนา เข้าใจผิดบิดามากไปกว่านี้

“ทำไมคะคุณแม่ จี้ดไม่เข้าใจ ทำไมต้องพีปรานตี” แสนปรารถนา เสียงแผ่ว มองบิดาที่นอนหลับสนิทด้วยความรู้สึกเป็นห่วงจนแทบขาดใจ ตลอดเวลาเธอไม่เคยอะใจมาก่อนเลย ว่าบิดาจะป่วยหนักขนาดนี้

“จี้ด แม่ขอโทษนะลูก ขอโทษที่แม่ไม่ได้บอกอะไรลูกเลยจริงๆ คุณพ่อกับแม่ไม่อยากให้คุณรู้เรื่อง ก็เพราะกลัวลูกจะเสียใจและรับไม่ได้” ดาหาลาน้ำตาคลอ ในตอนนี้นางเองต้องเข้มแข็ง เพื่อลูกก็จะได้ไม่เครียด มากไปกว่านี้

“มัน...เกิดอะไรขึ้นหรือคะคุณแม่” แสนปรารถนาอยาการู้เหลือเกิน

ว่าตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวของเธอกันแน่

“เรา... ลืมละลาย” ดาหลาบอกเสียงเบาหวิว

“อะ... อะไรนะคะ” แสนปรารถนาพูดไม่ออก เมื่อได้ยินเรื่องที่ไม่คาดคิดว่ามันจะเกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอได้

“โรงงานของเราขาดทุน คุณพ่อของลูกจึงตัดสินใจขายเพื่อใช้หนี้ธนาคารที่กู้มา”

“ขายโรงงาน” แสนปรารถนาแทบช็อก ทำไม่เธอถึงไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย

“จ๊ะ คุณลุงประกอบเป็นคนที่ดีเอาไว้เพราะเสียดายกิจการที่คุณพ่อของลูกสร้างมาด้วยตัวเอง โรงงานไม่ต้องปิด พนักงานก็ไม่ต้องหางานใหม่ เพียงแต่เปลี่ยนเจ้าของและผู้บริหารเท่านั้น ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ซึ่งก็เป็นผลดีกับพนักงานทุกคนด้วย”

“แล้วมัน... เกี่ยวอะไรกับพีปรานต์หรือคะ” หมิงสาวข้องใจเหลือเกิน

“ก่อนหน้าจะลืมละลาย คุณพ่อของลูกไปหยิบยืมเงินคุณลุงมาหลายล้าน เพื่อมาพยุงโรงงานของเราให้ดีขึ้น แต่มันก็แย่งๆ จนในที่สุดก็ต้านพิษเศรษฐกิจไม่ไหว”

“น้อยยับอกนะคะ ว่าคุณพ่อกับคุณแม่ให้จี๊ดหมั้นกับพีปรานต์เพื่อ... ใช้หนี้” แสนปรารถนาเอ่ยถามมารดาด้วยความอดสูในใจ เพราะบิดาเป็นหนี้ประกอบใช้ใหม่ ถึงได้บังคับให้เธอหมั้นกับอีกฝ่ายเพื่อชดเชยในสิ่งที่ติดค้างเอาไว้

“ไม่ใช่ลูก ไม่ใช่ คุณพ่อของลูกไม่ได้คิดแบบนั้นเลย” ดาหลาบออดบุตรสาว ไม่อยากให้แสนปรารถนาเข้าใจเจตนาของพวกท่านผิดไป

“คุณลุงประกอบไม่เคยเรียกร้องอะไร แถมยังคอยช่วยเหลือพวกเรามาตลอดเพราะความเป็นเพื่อนกัน”

“แล้วทำไม...”

“คุณพ่อกับแม่ห่วงลูก อยากให้ลูกมีคนดูแลที่ดี ซึ่งผู้ชายที่คุณพ่อ

กับแม่เห็นตรงกันว่าเหมาะสมที่จะดูแลลูกไปตลอดชีวิตได้ ก็คือพี่ปรานต์”

“แล้วคุณลุงคุณป้ารวมถึงพี่ปรานต์ ก็เห็นดีด้วยหรือคะ” แสนปรารณา
อยากจะทำให้มันรู้แล้วรู้รอด

“คุณลุงประกอบกับคุณพ่อของลูกรักกันมากแค่ไหน ลูกเองก็น่าจะ
รู้อยู่แก่ใจ พ่อคุณพ่อเอ๋ยปาก คุณลุงเขาก็ตกลงทันที”

“แต่ที่เราสองคนไม่ได้รักกันนะคะคุณแม่”

“เรื่องนี้พวกเราทุกคนรู้ดี แต่ก็เห็นว่าทั้งพี่ปรานต์กับลูกยังไม่มีใคร
ก็น่าจะปรับตัวเข้าหากันได้ไม่ยาก เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่ลูกยังเด็กๆ”
ดาหลายอธิบายถึงความคิดเห็นที่ตรงกันของทุกคน

“แต่ว่า...”

“คุณพ่อเขามีห่วงอยู่เรื่องเดียว นั่นก็คือลูกนะจืด เพราะฉะนั้นถึง
อยากเห็นจืดเป็นฝั่งเป็นฝา ก่อนที่ตัวเองจะเป็นอะไรไปเสียก่อน ถึงทุกวันนี้
จะมีหมอเก่งๆ และเทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยทางการแพทย์ก็เถอะ แต่
อะไรมันก็เกิดขึ้นได้ เพราะฉะนั้นแม่จึงอยากให้อจืดเข้าใจคุณพ่อ และยอม
ทำตามที่คุณพ่อต้องการ เพื่อความสบายใจของท่านสักครั้งได้ไหม”

คำอร้องของมารดาทำให้แสนปรารณาคิดอะไรไม่ออก ได้แต่หันไป
มองร่างผอมซีดของบิดาด้วยน้ำตาคลอเบ้า หากเธอเจ็บแทนได้ เธอคงเจ็บ
แทนไปแล้ว

“พี่ปรานต์เป็นคนดี” ดาหลายมั่นใจ นางเห็นปรานต์มาตั้งแต่เกิด
จนถึงตอนนี้ มีหรือจะมองคนไม่ออก

แสนปรารณานิ่งเงียบ เพราะไม่รู้ว่าโต้แย้งอย่างไร ในเมื่อทุกอย่าง
บีบบังคับเธอไปหมดทุกทาง แล้วเธอจะปฏิเสธอะไรได้อีกเล่า นอกจากจะ
ทำตามทุกอย่างตามที่บิดาต้องการเพียงเท่านั้น

“อ้าว คุณปรานต์มาพอดี” ดาหลายเช็ดน้ำตา เมื่อปรานต์เปิดประตู
ห้องเข้ามาในระหว่างนั้น ในขณะที่แสนปรารณาหันไปสบตาเขาด้วยน้ำตา
คลอเบ้า ไม่พูดไม่จาอะไรแม้แต่คำเดียว

“ผมจะมาบอกว่าคุณจะต้องเข้าผ่าตัดด่วนนะครับ” ปรานต์ไปคุยกับหมอเกี่ยวกับอาการป่วยของสุกิจมา และหมอก็บอกกับเขาว่าสุกิจต้องได้รับการผ่าตัดให้เร็วที่สุด

“คะ อาขอบคุณคุณปรานต์มากเลยนะคะ ที่เป็นธุระให้ทุกอย่าง” ดาหลาบอกด้วยความซาบซึ้งใจ หากไม่มีปรานต์และครอบครัวของเขา ครอบครัวของนางเองก็คงสิ้นไร้ไม้ตอก ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครแล้ว

“ไม่เป็นไรครับ เรื่องแค่นี้เอง ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวไปโทรศัพท์เพื่อแจ้งให้คุณพ่อคุณแม่ทราบก่อนนะครับ ตอนนี้พวกท่านกังวลใจมาก”

“คะ เชิญคุณปรานต์ตามสบาย” ดาหลายิ้มให้ชายหนุ่ม รู้สึกชื่นชมในความมีน้ำใจของปรานต์จนพูดอะไรไม่ออก ปรานต์ออกจะแสนดีอย่างนี้ทำไมกันหนอ ลูกสาวของนางถึงได้ตั้งแง่รังเกียจเอาหนัก ช่างดีจริงจนนางปวดหัวจริงๆ

“เดี๋ยวคะพี่ปรานต์”

เสียงเรียกจากแสนปรารถนาทำให้ปรานต์ชะงักก่อนที่จะได้เปิดประตูห้องออกไป ชายหนุ่มหมุนตัวกลับมาสบตาเธอด้วยความประหลาดใจไม่น้อย แต่ก็เลือกที่จะเงียบและรอฟังธุระของเธอ

“จิตขอยด้วยหน่อยสิคะ” แสนปรารถนาบอกเสียงอ่อน เพราะถ้าไม่มีเขา เธอกับมารดาทีลำบาก

“มีอะไรกับพี่หรือเปล่า” ปรานต์เลิกคิ้วถาม สงสัยอยู่ว่าแสนปรารถนาต้องการอะไรจากเขากันแน่

“ออกไปคุยกันข้างนอกดีกว่าคะ” แล้วแสนปรารถนาก็เดินนำออกไปทิ้งให้ปรานต์ได้แต่งุนงงสงสัย แต่ก็รีบเดินตามเธอออกไปทันที โดยมีสายตากังวลของดาหลามองตามไปด้วยความสงสัยเช่นกัน

“จิตจะหมั้นกับพี่ปรานต์”

ประโยคสั้นๆ ของแสนปรารถนา ทำให้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนม้านั่งใน

สวนสาธารณะต่างๆ โรงพยาบาล ถึงกับหันขวับมามองเธอด้วยความแปลกใจทันที เพราะไม่เคยคิดว่าแสนปรารถนาจะเปลี่ยนใจได้รวดเร็วขนาดนี้

“จิตจะหมั่นตามคำสั่งคุณพ่อ เพื่อให้ท่านสบายใจ แต่หลังจากนั้นเมื่อท่านหาย หรือว่าทุกอย่างดีขึ้นแล้ว เราสองคนก็ทางใครทางมัน”

ปรานต์สายหัวแล้วยิ้มมุมปากทันที ยายเด็กแสบคนนี้ยังร้ายกาจเหมือนเดิมไม่มีผิด นี่เธอคิดเอาแต่ได้ฝ่ายเดียวอย่างนั้นเลยหรือ เธอคิดว่าเขาจะยอมเสียเปรียบอย่างนั้นสินะ ถามว่าเขาได้อะไรจากการหมั้นครั้งนี้ไหม ก็เปล่าเลย เขาแทบไม่ได้ผลประโยชน์อะไร นอกจากคู่หมั้นร้ายๆ อย่างเธอที่ทำให้เขาปวดหัวจิตๆ ได้ตลอดเวลา

“จิตรู้ว่าพี่ปรานต์เองก็คงไม่อยากหมั้นเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราสองคนจะหมั้นตามที่ทุกคนต้องการไปก่อน แล้วหลังจากนั้นเราค่อยหาทางคุยกับพวกท่านเรื่องการถอนหมั้นอีกที”

“ถอนหมั้น” ปรานต์เลิกคิ้ว พร้อมกับกบลอกตามองเธอด้วยสายตาขบขัน เรื่องจะหมั้นกันยังยุ่งยากไปหมดแบบนี้ เรื่องถอนหมั้นคงยิ่งยากไปกันใหญ่ แต่ก็เอาเถอะ ปล่อยให้เธอคิดไปเองแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เขาเองก็เหนื่อยกับการจะต้องต่อล้อต่อเถียงกับเธอแล้ว

“คะ ถ้าพี่ปรานต์เจอคนที่พี่ปรานต์พอใจ จิตจะหลีกทางให้ ขอแค่พี่ปรานต์เอ่ยปาก จิตจะถอนหมั้นให้ทันที” หญิงสาวบอกอย่างใจป้ำ ในเมื่อขัดคำสั่งของบุพการีไม่ได้ ก็คงต้องปล่อยเลยตามเลยไปก่อน อย่างน้อยก็เพื่อให้บิดาที่กำลังป่วยอยู่สบายใจ

“ก็แล้วแต่จิตแล้วกัน” ปรานต์ตอบสั้นๆ ไม่พูดมาก เพราะกลัวจะได้มานั่งทะเลาะกันอีก แค่นี้เขาก็ปวดหัวจะแยะอยู่แล้ว

“ขอบคุณที่เข้าใจจิตคะ แล้วก็ขอบคุณพี่ปรานต์มากนะคะ ที่ช่วยพาคุณพ่อมาส่งที่โรงพยาบาล” หญิงสาวกล่าวออกมาจากใจจริง หากไม่ได้ปรานต์ เธอกับมารดาคงทำอะไรไม่ถูกเป็นแน่ กับสถานการณ์ฉุกเฉินทุกแบบนี่

ยอมรับว่ายังโกรธเขามาก แต่ก็แยกแยะได้ว่าอะไรควรไม่ควร ต่อให้เธอไม่พอใจปรานต์อย่างไร ก็อดยอมรับไม่ได้ว่าเขามีบุญคุณต่อครอบครัวของเธอมาก

“ไม่เป็นไร เพราะคุณอาเองก็เป็นผู้ใหญ่ที่พีร์รักและเคารพเหมือนญาติคนหนึ่ง”

คำพูดของปรานต์ทำให้แสนปรารถนา รู้สึกไม่ดี แต่เรื่องมีน้ำใจมันก็อีกเรื่อง ไม่เกี่ยวกับเรื่องหมั้น มันเปลี่ยนความรู้สึกถูกยัดเยียดให้เป็นยินยอมไม่ได้ มันเป็นคนละส่วนกัน

“คะ ถ้าอย่างนั้นจี้ตขอตัวไปดูคุณพ่อก่อนนะคะ”

“เดี๋ยวก่อนจี้ต” ปรานต์ลุกขึ้นแล้วคว้าแขนเธอเอาไว้ ก่อนที่หญิงสาวจะเดินออกไป ทำให้แสนปรารถนาถึงกับทำหน้าเลิกล้ม เมื่อจู่ๆ ปรานต์ก็คว้าแขนเธอเอาไว้ตื้อๆ อย่างนั้น

“มะ...มีอะไรหรือคะ” แสนปรารถนาเสียงสั่น สัมผัสสร้อยแรงจากเขาเมื่อคืนยังติดตรึงอยู่ไม่ลืมเลือน เขาก้าวเข้ามาประชิดตัวแบบนี้ แสนปรารถนายอมรับว่าตกใจและตื่นเต้นจนทำอะไรไม่ถูก กลัวว่าจะโดนเขารังแกอีก

ปรานต์ใช้มืออีกข้างล้วงไปในกระเป๋ากางเกง ก่อนจะหยิบกล่องกำมะหยี่สีแดงออกมาเปิด แสนปรารถนาขมวดคิ้วเข้าหากันด้วยความแปลกใจ เมื่อพบว่ามันเป็นแหวนเพชรที่ส่องประกายแวววาวจนเตะตา

“ขอมือให้พี่หน่อย” ปรานต์ถือโอกาสจับมือเธอขึ้นมา ก่อนจะสวมแหวนวงนั้นไปที่นิ้วนางข้างซ้ายให้เธออย่างรวดเร็ว โดยที่เจ้าของนิ้วเรียงงามอย่างแสนปรารถนาไม่ทันได้เอ่ยปากอนุญาตใดๆ ทั้งนั้น

“พี่ปรานต์ นี่มัน...อะไรกันคะ” แสนปรารถนาเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ ในขณะที่ปรานต์ปล่อยมือเธอ แล้วก้าวถอยหลังออกห่างไปด้วยแววตาที่แสนปรารถนาเดาความหมายไม่ออก

“แหวนหมั้น สวมมันไปให้คุณอาเห็นก่อนเข้าผ่าตัด ท่านจะได้สบายใจและมีกำลังใจต่อสู้กับอาการป่วย” ปรานต์บอกเธอให้เข้าใจถึงเจตนา

เพราะเขารู้ว่าสิ่งที่ลึกลับหวงมากที่สุดในตอนนี่ ก็คือลูกสาวเพียงคนเดียว
อย่างแสนปรารถนานั่นเอง

“นี่แหวนใครหรือคะ” แสนปรารถนาเปลือยกมือขึ้นมาดู แหวนวงนี้
พอดีกับนิ้วนางของเธอเลย แต่ดูจากขนาดของเพชรแล้ว มันน่าจะมียาคาแพง
มากมายทีเดียว

“ของจืดนั่นแหละ คุณพ่อคุณแม่ให้พี่เตรียมไว้ให้ในงานหมั้น”

“ของจืด” หญิงสาวพึมพำขึ้นมาด้วยความประหลาดใจ ไม่คิดว่าทาง
ฝ่ายชายจะจัดเตรียมทุกอย่างเอาไว้หมดแล้วอย่างที่บิดาบอกจริงๆ

“ตอนนี้ก็เป็นคู่หมั้นกันแล้ว เพราะฉะนั้นอยู่ต่อหน้าทุกคน ก็ช่วย
รังเกียจพี่น้องลงหน่อย อย่างน้อยก็เพื่อความสบายใจของคุณพ่อจืดเอง
ด้วย” ปรานต์อดประชดไม่ได้จริงๆ ที่เขาเข้ากรุงเทพฯ เมื่อวานนี้ ส่วนหนึ่ง
ก็เพื่อมารับแหวนหมั้นวงนี้ด้วย ซึ่งขนาดแหวนนั้น ได้ข้อมูลมาจากดาหลา
อีกที ไม่อย่างนั้นคงไม่พอดีกับขนาดนิ้วของเจ้าตัวแบบนี้แน่

มารดากำชับนักหนา ว่าให้รับแสนปรารถนาไปดูแหวนหมั้นด้วยกัน
แต่ปรานต์คิดว่ามันคงเร็วไปและทำให้แสนปรารถนาตั้งตัวไม่ทัน จึงได้
ตัดสินใจไม่ชวน แต่ก่อนกลับก็แวะมาหาสักหน่อย เพื่อที่กลับไปจะได้
รายงานมารดาถูก หากแต่ก็ไม่คิดว่าจะมาได้ยินว่าที่คู่หมั้นนั้นทว่าเป็น
ผู้ชายที่หนักหนาเสียไม่ได้

‘กรรมของไอ้ปรานต์โหมละ เออ...กรรมจริงๆ นั่นแหละ’

“เรื่องงานวันหมั้นอาทิตย์หน้า พี่จะลองคุยกับคุณพ่อคุณแม่อีกที
ว่าอาจจะต้องยกเลิกไป เพราะตอนนี้คุณอาต้องรักษาตัวให้หาย และอาจ
ต้องพักฟื้นอีกนาน คงหาไม่ทันงานหมั้นแน่” ปรานต์คิดอย่างนั้น ไหนจะ
ห่วงคนป่วย แล้วยังต้องจัดงานสำคัญและดูแลแขกมากมายของบิดามารดา
อีก ปรานต์คิดว่าไม่เหมาะสมเท่าใดนัก

“ก็ดีค่ะ ไม่ต้องจัดงานอะไรก็ดีเหมือนกัน เวลาเลิกกันจะได้ไม่ต้อง
คอยตอบคำถามใคร” แสนปรารถนาเห็นด้วยกับความคิดของเขา

“แต่ไม่มีพิธีหั้น ปราชญากานต์ก็เป็นชาวตั้งเอิกเกริกไปแล้วละ ว่า
ทำไมพิธีถึงถูกยกเลิกไป ทั้งที่เชิญแขกหรือเอาไว้หมดแล้ว คนที่เสียหาย
คือพี่ ไม่ใช่จี๊ด ความเสียหายของเราไม่เท่ากันหรอกจี๊ด เพราะฉะนั้นอย่า
เรียกร้องอะไรจากพี่ให้มากนัก ไม่อย่างนั้นจะหาว่าพี่ใจร้ายไม่ได้” ปราณต์
บอกเธอด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ ก่อนจะเดินหนีออกไปจากตรงนั้น ท่ามกลาง
สายตางุนงงและหงุดหงิดของแสนปรารถนา

คู่มั้น...

อยู่ดีๆ ก็มีคู่มั้นในชั่วข้ามคืน ทำเอาแสนปรารถนางุนงงไปหมด
เพิ่งจะรู้ว่าต้องหั้นเมื่อวานนี้ มาวันนี้เธอก็ถูกตีตราจองว่าเป็นคู่มั้นของ
ปราณต์ ปราชญากานต์ ด้วยแหวนเพชรเม็ดโตเสียแล้วหรือ ไม่อย่างนี้จะเชื่อ
จริงๆ

สุกิจเข้ารับการผ่าตัด หลังจากงดน้ำและอาหารครบตามที่หมอ
กำหนดเวลาไว้ แสนปรารถนากุมมือบิดาเอาไว้และให้กำลังใจบิดาก่อนเข้า
รับการผ่าตัด แน่ใจว่าสุกิจยิ้มออก เมื่อเห็นแหวนหั้นที่นิ้วนางข้างซ้าย
ของบุตรสาว

การผ่าตัดเรียบร้อยไปได้ด้วยดี ทำให้ทุกคนโล่งใจเป็นอย่างมาก
โดยปราณต์ขอเป็นคนรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุกอย่างตลอดการรักษาทั้งหมด
ของสุกิจ ซึ่งจะต้องนอนพักฟื้นและดูแลอาการจนกว่าจะออกจากโรงพยาบาลได้

“ถ้ายังไงผมขอตัวกลับนครนายกก่อนนะครับคุณอา พอดีที่ไรมี
ปัญหานิดหน่อยต้องรีบกลับไปเคลียร์ แต่เดี๋ยวคุณแม่กับคุณพ่อจะมาอยู่
เป็นเพื่อนแทนนะครับ ตอนนั้นพวกท่านกำลังเดินทางมา” ปราณต์หันมาบอก
กับดาหลา เมื่อเดินออกจากห้องพิเศษที่สุกิจนอนพักฟื้นหลังผ่าตัด

จากเมื่อวานจนถึงเช้าวันนี้ ที่ปราณต์อยู่ช่วยทุกอย่างด้วยความมีน้ำใจ
ทำให้ดาหลารู้สึกซาบซึ้งจนพูดอะไรไม่ออก ปราณต์เป็นคนดีไม่ต่างจาก
บิดามารดาของเขาเลย คิดไม่ผิดที่จะฝากชีวิตของแสนปรารถนาให้ปราณต์

ดูเล แม้จะเหมือนเป็นการขัดเยียดบุตรสาวให้ฝ่ายนั้นก่อน แต่ดาหลาก็คิดว่าคุ้มค่านัก

แสนปรารถนาเดินตามออกมาจากห้องอีกคน หลายชั่วโมงแล้วที่เธอกับมารดาไม่ได้พักผ่อนเพราะเครียดกับการผ่าตัดของบิดา มาถึงตอนนั้นเธอสบายใจขึ้นมาก แต่ก็อ่อนเพลียและอิดโรยไปตามๆ กัน ไม่เว้นแม้แต่ปรานต์เองก็ด้วย

เธอกับมารดายังมีเหลือหลับไปบ้าง แต่ปรานต์ก็ยังนั่งเงยบ และอยู่ข้างเธอกับมารดาตลอดช่วงของการรอคอยด้วยความกังวลใจ คอยถามมารดาของเธอว่าไหวไหม จะกินอะไรจะดื่มอะไรหรือเปล่า เขาจะได้จัดการให้

ใบหน้าคมเข้มดูอิดโรยอย่างเห็นได้ชัด แสนปรารถนาอยากเอ่ยถามเขาว่าไหวไหม จะกลับไปนอนพักผ่อนที่บ้านสักสองสามชั่วโมงก่อนเดินทางกลับหรือเปล่า แต่ก็ไม่กล้าเพราะกลัวจะเสียฟอร์มและโดนล้อเอาได้

“เดินทางกลับดีๆ นะคะ ถ้าไม่ไหวก็จอดพักกันก่อน สมศักดิ์เองก็ไม่ได้พักผ่อนเหมือนกัน” ดาหลากังวลใจ เพราะทั้งปรานต์และสมศักดิ์ต่างก็อดหลับอดนอน คอยอยู่รอดูอาการของสุกิจด้วยกันจนถึงปานนี้กลัวจะอ่อนเพลียทำให้สมรรถภาพในการขับรถลดลงได้

“ขอบคุณเอา ถ้ายิ่งไงฝากบอกอากาศด้วยนะครับ ว่าให้หายใจ เดี่ยวเสร็จธุระแล้วผมจะมาเยี่ยมใหม่ จะมารับกลับบ้านด้วยตัวเองเลย”

“โถ พ่อคุณของอา” ดาหลายิ้มทั้งน้ำตา ก่อนจะสวมกอดชายหนุ่มด้วยความรักและซาบซึ้งใจในความดีงาม ปรานต์ทั้งอบอุ่นและแสนดีเหลือเกิน ไม่รู้ว่าชาตินี้ดาหลาจะได้เจอผู้ชายแบบนี้อีกสักกี่คนกัน ทำไมหนอ แสนปรารถนาถึงได้ตาไม่ถึงเอาเสียเลย แถมยังมองปรานต์ในทางที่ไม่ดีอยู่ตลอด ซ้ำไม่รู้เอาเสียเลย ว่าตัวเองนั้นโชคดีแค่ไหน ที่ได้เป็นคู่หมั้นของผู้ชายคนนี้

แสนปรารถนามองภาพนั้นแล้วแอบมู๋หน้า พ่อคุณคนดีของมารดา

โอบกอดแล้วปลอบโยนด้วยถ้อยคำแสนหวาน ต่างจากเธอที่มีแต่คำพูด
ประชดประชันมาให้ไม่หยุด

“จิตเดินไปส่งพี่เขาที่รถนะลูก เดี่ยวแม่จะอยู่ดูแลคุณพ่อทางนี้เอง”
ดาหลาหันมาสั่งบุตรสาว หลังผลจากอ้อมกอดของปรานต์ ซึ่งอีกฝ่าย
ก็หันมามองหน้าเธอด้วยสายตาแปลกๆ เช่นกัน

“แต่ว่า...”

“ไปกันได้แล้วค่ะ เดี่ยวจะถึงค่า ถึงแล้วโทร. มาบอกอ่าด้วยนะคะ
จะได้หายห่วง โทร. บอกยายจิตก็ได้ เดี่ยวจิตเอาเบอร์โทร. ให้พี่ปรานต์เขา
ด้วยนะลูก” ดาหลาหันมาสั่งบุตรสาวอีกครั้ง ทำให้แสนปรารถนาได้แต่ทำ
หน้าเลอลหลา เพราะไม่ได้อยากให้เบอร์เขาสักนิด

“ฉันล้มลาละครับคุณอ่า” ปรานต์ไหว้ลา ก่อนจะเดินออกจากตัวอาคาร
ไปยังลานจอดรถ ซึ่งสมศักดิ์นั้นรอเขาอยู่ที่รถเรียบร้อยแล้ว

แสนปรารถนาเดินตามปรานต์ไปอย่างเงียบๆ ไม่พูดไม่จา ในขณะที่
ปรานต์เองก็เงียบไม่หันมาชวนเธอคุยสักคำ ทำให้แสนปรารถนารู้สึกอึดอัด
วางตัวลำบากเหลือเกินยามใกล้ชิดกับเขา

แผ่นหลังบึกบึนของปรานต์ทำให้แสนปรารถนาหวนคิดไปถึงเรื่อง
ในอดีต จำได้ว่าปรานต์เคยให้เธอขี่หลังกลับบ้านเมื่อตอนหกทุ่มชาเพลง
ปรานต์แบกเธอไปบนไป หาวว่าเธอชอบหาเรื่องใส่ตัวอยู่ตลอด ทำให้เขา
ต้องพลอยลำบากไปด้วย แต่ถึงอย่างนั้น ปรานต์ก็เป็นห่วงเธอมาก พาเธอ
ไปหาหมอแล้วไปส่งที่บ้านด้วยตัวเอง แถมยังข้ามรั้วบ้านไปเยี่ยมทุกวัน
ด้วยขนมที่เธอชอบกิน

แต่นั้นมันเป็นอดีตไปแล้ว ปัจจุบันทั้งเขาและเธอห่างเหินกันจนยาก
ที่จะสนิทใจเหมือนเดิม ปรานต์เป็นผู้ใหญ่ที่เธอไม่อาจหยอกล้อเหมือนเดิม
ได้ และเธอเองก็โตเกินกว่าที่จะขี่หลังเขาเหมือนเดิมอีกต่อไป

“เดินทางปลอดภัยนะค่ะ” แสนปรารถนากล่าวออกมาด้วยสีหน้าเก๋ๆ
เมื่อเดินมาถึงรถของเขาคือจอดอยู่ โดยมีสมศักดิ์นั่งรอที่เบาะประจำคนขับแล้ว

ปรานต์เงียบ และมองหน้าเธอด้วยสายตาที่แสนปรารถนาอ่านไม่ออก รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ จนต้องหลบสายตาเขาไปมองทางอื่น ทั้งที่หัวใจกำลังเต้นไม่เป็นจังหวะ

“เอามือถือมา” ปรานต์สั่ง พร้อมกับแบมือขอโทรศัพท์มือถือจากเธอ แสนปรารถนาทำหน้าที่เงอดไม่เต็มใจ แต่ก็จำใจยื่นมือถือของตัวเองให้เขาแต่โดยดี ขึ้นไม่ยอมให้ ประเดี้ยวปรานต์ก็ฟ้องมารดาอีก ที่นี้เธอก็จะโดนมารดาตำหนิ

ปรานต์ใช้มือถือของเธอโทร. หาเบอร์ตัวเอง ก่อนจะบันทึกเบอร์เธอเอาไว้ในเครื่อง หลังจากนั้นก็คืนให้หญิงสาว พร้อมกับบอกเสียงนุ่มกว่าทุกครั้งที่เราเคยได้ยิน

“เบอร์ที่โทร. ออกเป็นเบอร์พี มีอะไรให้รับโทร. หาเข้าใจไหม”

“ค่ะ” หญิงสาวตอบสั้นๆ ไม่อยากต่อลื้อต่อเถียงกับเขาในตอนนี้นะ สบตักันบ้างก็ดี เพราะเธอก็เหนื่อยและอ่อนเพลียมาทั้งวันทั้งคืนจนมาถึงเช้าของวันนี้ไม่ต่างจากเขาเท่าไรนัก

“สายๆ คุณพ่อกับคุณแม่คงมาถึง จี๊ดกับคุณอาไม่ต้องกังวลอะไรนะ”

“ค่ะ” แสนปรารถนาตอบสั้นๆ เหมือนเดิม หากแต่ก็รับรู้ถึงความ เป็นห่วงจากน้ำเสียงนั้นได้

“จี๊ดกับคุณอาอยู่กันได้ใช่ไหม” ปรานต์ยังย้ำถาม ทำให้แสนปรารถนา ถึงกับถอนหายใจหนักๆ แล้วพยักหน้าให้เขาด้วยความเปลี่ยวใจ

“อยู่ได้ค่ะ พี่ปรานต์ไปเถอะ” แสนปรารถนาไล่เขาเสียดี้อๆ เมื่อเขาไม่ยอมขึ้นรถไปเสียที เอาแต่ย้ำถามนั่นถามนี่ พร้อมกับคอยออกคำสั่งไม่ให้หยุดเชียว

“จี๊ด”

“คะ” หญิงสาวสบตาเขาด้วยความอ่อนใจ เมื่ออีกฝ่ายเรียกเธอแล้ว เงียบไป ไม่พูดอะไรต่อ แสนยังเอาแต่จ้องด้วยสายตาประหลาดที่เธอไม่ชอบ

“เกลียดพี่มากไหม”

“จิตไม่ได้เกลียด ก็แค่นี้...” หญิงสาวอีกอึก ไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดี

“ไม่อยากหมั้นกับพี่ เพราะจิตมีคนอื่นในใจอยู่แล้วใช้ไหม”

“ไม่ใช่ออย่างนั้นค่ะ จิตไม่มีใคร เพียงแต่...”

“พี่กลับละ จิตเข้าไปอยู่เป็นเพื่อนคุณอาเถอะ” ปราณต์ตัดบท พอใจแล้วกับคำตอบนั้น

“คะ...” แสนปรารถนาทำหน้างุนงง เมื่อจู่ๆ ปราณต์ก็เปลี่ยนเรื่องแล้วเป็นฝ่ายไล่เธอให้กลับเข้าไปหามารดาเอาดี๊ๆ ทั้งที่กำลังคุยเรื่องเครียดกันอยู่แท้ๆ

อะไรของเขา...

ปราณต์ขยับก้าวเข้ามายืนตรงหน้าเธอหลังจากนั้น ก่อนโบหน้าหล่อจะฉกฉวยปลงมาที่แก้มนวลโดยที่เจ้าตัวไม่ทันระวัง รู้ตัวอีกทีก็โดนคู่หมั้นหมาดๆ โขมยหอมแก้มไปเรียบริ้อยแล้ว

“พะ...พี่ปราณต์” แสนปรารถนาตาโต ยกมือขึ้นมากุมแก้มนุ่มด้วยความตกใจ ยืนหนึ่งเป็นหุ่นไร้แรงไปชั่วขณะ

“คุณอา กำลังแอบมองเราอยู่ เพราะฉะนั้นถ้าอยากให้ท่านสบายใจ ก็ห้ามกรีดแล้วตาพี่เด็ดขาด เป็นคู่หมั้นกันแล้ว ไม่มีใครเขาส่งขึ้นรถด้วยคำพูดที่อ้อๆ กันหรอก มันก็ต้องมีหอมแก้มลากันบ้าง” ปราณต์กระซิบข้างหูเธอเบาๆ พร้อมกับยิ้มด้วยแววตาเจ้าเล่ห์จนแสนปรารถนาอยากจะทำกรีดออกมาจริงๆ ทว่าก็กลัวคนในโรงพยาบาลแตกตื่น ไม่ใช่เพราะกลัวมารดาไม่สบายใจ เพราะมารดาเองก็รู้อยู่แล้ว ว่าเขากับเธอไม่ได้หวานชื่นกันอย่างที่คิด แต่ที่ตกลงปลงใจกันไป นั่นก็เพื่อทำให้ทุกคนสบายใจเท่านั้น โดยเฉพาะบิดาของเธอ

“ดีแค่ไหนที่ไม่ใช่จูบ”

“พี่ปราณต์!” แสนปรารถนาถลึงตาใส่เขา แก้มนวลเป็นสีแดงปลั่งด้วยความอายที่โดนเอาเปรียบโดยไม่มีทางสู้ ปราณต์ช่างร้ายกาจนัก ต่อไปเธอคงต้องหาวิธีปกป้องตัวเองให้มากกว่านี้

“พี่ไปละ ดูแลตัวเองด้วยนะคุณคู่มั่น” ปราณต์ขยับถอยออกไปก่อนจะก้าวไปขึ้นรถที่จอดอยู่หลังจากนั้น แส่นปรารณายืนมองจนรถของเขาลับตาไป บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าตอนนี้เธอรู้สึกอย่างไรกันแน่ กับการต้องกลายมาเป็นคู่มั่นของปราณต์

เหมือนฝัน แต่ก็ไม่ใช่ฝัน และนี่คือความจริง เป็นสิ่งที่เธอต้องยอมรับมันให้ได้ แม้กระทั่งเรื่องที่ครอบครัวล้มละลาย และไม่เหลืออะไรเลย แส่นปรารณาก็ต้องทำใจยอมรับให้ได้ ก่อนหน้านั้นเธอเองก็ไม่ได้อะใจอะไร เพราะเกือบสัปดาห์ที่แล้วที่เห็นบิดามารดาอยู่บ้าน ไม่ได้ออกไปทำงานที่โรงงานเหมือนทุกวัน เธอก็นึกว่าพวกท่านอยากพักผ่อนอยู่บ้าน แต่ที่ไหนได้ล่ะ แฮ่อ...พูดแล้วก็สงสารพวกท่านเหลือเกิน

แส่นปรารณาเสียใจในความโชคร้ายของครอบครัว เธอเองก็เพิ่งรู้ว่าคนรับใช้ในบ้านลาออกกันไปหมดแล้ว เนื่องจากมารดาไม่มีเงินจ้าง แต่ที่มารดาโกหกว่าพวกเขาเหล่านั้นลงงานไปเที่ยวกันหมด นั้นเพราะไม่อยากให้แส่นปรารณาตกใจ เนื่องจากก่อนหน้านั้นเธอกำลังอยู่ในช่วงสอบก่อนเรียนจบ คิดว่าจะค่อยๆ บอกและค่อยๆ อธิบายให้เข้าใจทีหลัง รวมถึงเรื่องการหมั้นหมายที่ไม่มีปี่มีขลุ่ยครั้งนี้ด้วย แต่ก็ดันมาเกิดเรื่องร้ายกับบิดาเข้าเสียก่อน

หญิงสาวยกมือขึ้นมาดูแหวนหมั้นด้วยความกระอักกระอ่วนใจ ตอนนี้เธอเป็นคู่มั่นของปราณต์ตามที่ทั้งสองครอบครัวตั้งใจเอาไว้แล้ว หลังจากนั้นเธอยังจะต้องพบเจอเรื่องบ้าอะไรอีกบ้างหนอ แส่นปรารณาไม่อยากที่จะคิดเลย

3 คู่ซี้คู่ซัง

“คุณลุง คุณป้า สวัสดีค่ะ”

“หนูจืด คิดถึงจังเลยลูก” ลีลาเดินเข้าไปกอดหญิงสาวที่ไม่ได้พบกันนาน หลังจากเปิดประตูเข้ามาในห้องพักฟื้นของผู้ป่วย โดยมีสามีอย่างประกอบเดินตามมาอีกคน

“คิดถึงเหมือนกันค่ะ” แสนปรารถนาบอกอย่างเอาใจ ตอนเด็กๆ เธอชอบวิ่งไปชอกกินข้าวบ้านของพวกท่านบ่อยๆ เพราะบ้านอยู่ติดกัน อีกทั้งบิดามารดาก็เป็นเพื่อนสนิทของพวกท่านด้วย ทำให้สองครอบครัวมีความเป็นกันเองมาก

“คิดถึงแล้วทำไมไม่กลับไปเยี่ยมกันบ้างละหือ เด็กคนนี่นี้ ฐู๋ใหม่ว้า ป้าคิดถึงหนูมากแค่นี้ มาหาที่ไรก็คลาดกันทุกที หนูไม่ไปเรียนก็ออกไปทัศนศึกษากับทางมหาวิทยาลัย”

“คือจืด...” แสนปรารถนาทำหน้าที่รู้สึกละเอียดใจขึ้นมาทันที เพราะตลอดเวลาที่ไม่เคยติดต่อกันที่ไร้อยู่รักเลยหลังจากย้ายมาอยู่ในกรุงเทพฯ

“นี่ถ้าพี่ปรานต์ไม่โทร. ไปบอก ลุงกับป้าก็คงไม่รู้เรื่อง เกิดเรื่องใหญ่

แบบนี้ทำไมไม่บอกป้าสะลูก น่าดีจริงๆ เลย”

“คือจิต...เกรงใจอะ ไม่อยากรบกวน”

“รบกวนอะไรกัน ตอนนี่หนูเป็นคู่หมั้นของพี่ปรารนต์เขาแล้วนี่ลูก อีกหน่อยก็จะมาเป็นลูกสะใภ้ของลุงกับป้า เป็นลูกสาวของเราอีกคน ไม่เห็นต้องเกรงใจอะไรเลย จริงไหมคะคุณ” ลีลาหันไปยิ้มกับประกอบ ซึ่งอีกฝ่ายก็พยักหน้าเห็นด้วยทันที โดยไม่ต้องเสียเวลาคิดมาก

ดาหลากลั้นยิ้ม ในขณะที่เจ้าตัวอย่างแสนปรารธนาทำหน้ากลืนไม่เข้า คายไม่ออก ดูขบขันและน่าเห็นใจในเวลาเดียวกัน เพราะไม่คิดว่าครอบครัวของฝ่ายชายจะเต็มใจอ้าแขนรับแสนปรารธนาเป็นคนในครอบครัวอย่างเต็มที่

“พี่เขารายงานป้าหมดแล้วละ ไม่ต้องเงินไปหรอก ตอนนี่หนูอย่าเพิ่งคิดอะไรมากเลยนะจ๊ะ รอให้คุณพ่อหนูหายและออกจากโรงพยาบาลก่อน แล้วเราค่อยคุยกันถึงเรื่องแต่งงานอีกที”

คุณพระ!

แสนปรารธนาเพิ่งจะสวมแหวนหมั้นได้เพียงแค่วันเดียวเท่านั้น มาวันนี้ลีลาก็เอ่ยปากถึงเรื่องจะแต่งงานกันแล้วอย่างนั้นหรือ โอ...นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน หญิงสาวตั้งรับอะไรไม่ทันแล้ว มีงงจนทำอะไรไม่ถูกแล้วในตอนนี่

“ว่าแต่พ่อของหนูเป็นยังไงบ้างล่ะ” ประกอบถามขึ้น ก่อนจะเดินไปข้างเตียงคนป่วยซึ่งนอนหลับสนิทอยู่ด้วยสีหน้าที่ไม่สู้ดีนัก นั่นเพราะเป็นห่วงเพื่อนรักที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา สุกิจเป็นคนดี เป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่ประกอบสนิทและรักมากที่สุด

“ไม่มีอะไรน่าห่วงค่ะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี แต่หมอยาให้นอนรอดูอาการไปก่อน เมื่อกี้รู้สึกตัวแล้วค่ะ แต่ก็หลับไปอีกเพราะฤทธิ์ยา นี่ถ้ารู้ว่าคุณประกอบกับคุณลีลามายิ้ม คงจะดีใจมากทีเดียว” ดาหลาบอกด้วยสีหน้าที่โล่งอก เมื่อทุกอย่างผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

“ดีแล้ว ดีจริงๆ” ประกอบจับมือเพื่อนแล้วบีบเบาๆ พร้อมกับความโล่งอกที่รู้ว่าสุกิจปลอดภัยดี

แสนปรารถนามองภาพนั้นด้วยความตื่นตันใจ เพิ่งรู้ว่ามิตรภาพของบิดากับประกอบนั้นช่างงดงามนัก ในดวงตาของชายวัยห้าสิบเก้าที่ทอดมองเพื่อนรักที่นอนหลับสนิทนั้น มันมีความรักและความห่วงใยชัดเจน โดยไม่ต้องพูดอะไรใดๆ ออกมา

แสนปรารถนาไม่แปลกใจ ว่าทำไมประกอบถึงยอมช่วยบิดาทุกอย่าง ทั้งคู่รู้จักกันมาตั้งแต่เกิด เรียนโรงเรียนเดียวกัน โตมาด้วยกันจนเรียนจบมหาวิทยาลัย แต่ทางประกอบนั้นแต่งงานมีครอบครัวก่อนหลายปี ในขณะที่สุกิจเพิ่งได้รู้จักและแต่งงานกับดาหลาดอนปรานต์อายุได้สิบขวบแล้ว ดาหลาเอ็นดูหนุ่มน้อยจึงเรียกเกมเฝ้าว่าคุณปรานต์ทุกครั้ง สุดท้ายก็เลยติดปากมาจนถึงทุกวันนี้ และด้วยอายุของแสนปรารถนากับปรานต์ที่ห่างกันถึงสิบสองปี จึงทำให้แสนปรารถนาคอยวิ่งตามปรานต์อยู่ตลอด เพราะคิดว่า เป็นพี่ชายเพียงคนเดียวที่เธอมีอยู่

จนกระทั่ง...

“ดิฉันที่เราออกไปคุยกันข้างนอกดีกว่าไหมคะคุณ จะได้ไม่รบกวนคนป่วย” ลีลาหันไปบอกสามีด้วยความเกรงใจคนป่วย

“ก็ดี ว่าแต่มีพยาบาลพิเศษดูแลใช่ไหม” ประกอบหันมาถามดาหลา เพราะไม่อยากให้ภรรยาของเพื่อนต้องลำบากคอยเฝ้าสุกิจด้วยตัวเองตลอดเวลา

“มีแล้วค่ะ คุณปรานต์จัดการให้ แต่ดิฉันกับลูกเป็นห่วง ก็เลยขออยู่ดูแลด้วย” ดาหลารับอธิบาย ถึงจะมีพยาบาลพิเศษ แต่นางก็อดห่วงสามีไม่ได้อยู่ดี

“งั้นก็ไม่ต้องห่วง ผมว่าคุณดาลากับหนูจี๊ดกลับไปพักผ่อนที่บ้านก่อนสักหน่อยเถอะ แล้วค่อยกลับมาดูแลประกอบอีกที ประเดี๋ยวจะอ่อนเพลียจนไม่สบายกันไปอีก มันจะยุ่งเอานะ” ประกอบกังวล เพราะดู

ดาหลากับแสนปรารถนาค่อนข้างอดโรยพอสสมควร

“เห็นด้วยค่ะ ถ้าอย่างนั้นเรากลับไปอาบน้ำพักผ่อนที่บ้านกันสักสองสามชั่วโมง แล้วค่อยกลับมาที่โรงพยาบาลอีกทีดีกว่านะคะ” ลีลาช่วยพูดอีกแรง เพราะอยากให้ทั้งคู่ได้พักผ่อนบ้าง

“ก็ได้ค่ะ” ดาหลาพยักหน้า กลับไปล้างหน้าล้างตาเปลี่ยนเสื้อผ้าสักหน่อยก็ดี จะได้เอาของใช้ที่จำเป็นมาด้วย เพราะสுகิจคงต้องนอนโรงพยาบาลอีกหลายวัน

“ไปจะเหนื่อยดี เดี่ยวนั่งรถตู้ไปกับป้านะ ไม่ต้องขับรถตัวเองไป อดหลับอดนอนแล้วขับรถมันไม่ปลอดภัย ประเดี๋ยวลูกชายป้าจะว่าได้ ว่าป้าดูแลคุณั้นไม่ดี” ลีลาบอกไปยิ้มไป บุตรชายสุดหล่อของนางเล่าเรื่องทุกอย่างให้ฟังหมดแล้วก่อนหน้านี้ ทำให้รู้ว่าทั้งคู่ตกลงปลงใจกัน โดยมีหลักฐานเป็นแหวนเพชรเม็ดงามที่สวมอยู่บนนิ้วนางของแสนปรารถนาในตอนนั้น

แสนปรารถนายิ้มแหยๆ แต่ก็เลือกที่จะเงียบและไม่พูดจาอะไรออกมา ได้แต่เดินตามทุกคนไปที่รถตู้คันใหม่เอี่ยม ซึ่งติดสติ๊กเกอร์ชื่อของไร่ร้อยรักเอาไว้ด้านหน้ารถอย่างชัดเจน แล้วหลังจากนั้นก็นั่งเงียบฟังผู้ใหญ่คุยกันอย่างออกรสออกชาติ

ประกอบกับลีลาอยู่กับแสนปรารถนาและดาหลาจนสுகิจออกจากโรงพยาบาล ท่ามกลางความซาบซึ้งใจของสองแม่ลูกและสுகิจมาก และเมื่อหมออนุญาตให้กลับบ้านได้ สுகิจก็ชวนให้สองสามีภรรยาพักอยู่ที่บ้านด้วยกันต่อ เพราะอยากพูดคุยกันตามประสาเพื่อนรักที่ไม่ได้พบกันนานหลายเดือน

“ขอบใจแกมากนะประกอบ ถ้าไม่มีแกฉันคงลำบากแน่” สுகิจบอกออกมา ขณะที่ทั้งคู่หนึ่งคุยกันอยู่บนระเบียงบ้านชั้นบนสุด และมองเห็นวิวทิวทัศน์ยามเย็น ในสวนดอกไม้ของสุทธาวรรณทั้งหมด

บ้านเงียบเหงา เพราะคนสวนและคนรับใช้ลาออกกันไปหมดแล้ว

เนื่องจากสุกิจไม่มีเงินจ้างต่อไป สุกิจขายทุกอย่างที่ขายได้ เพื่อนำมาใช้หนี้ธนาคารและใช้จ่ายในครอบครัวหลังจากนี้ ไม่เว้นแม้แต่รถส่วนตัวของตัวเอง เหลือเพียงรถคันเล็ก ของบุตรสาวไว้ใช้งานเพียงเท่านั้น แสนปรารถนาเองก็เหมือนจะปลงและยอมรับทุกอย่างได้ เพราะเธอไม่ถามและไม่เข้าชี้สาเหตุของการสูญเสียทุกอย่างที่เคยมี แต่ถึงอย่างนั้นสุกิจก็มองออกว่า แสนปรารถนาคงเสียใจไม่น้อยกว่าตนและภรรยาเลย เพียงแต่เลือกที่จะเงียบและไม่รื้อฟื้นขึ้นมา เพราะเป็นห่วงในความรู้สึกของบิดามารดานั่นเอง

“ขอบใจทำไมกัน แกกับฉันเป็นเพื่อนกันมานาน แค่นี้เอง อย่าคิดมากนะ” ประกอบยิ้ม ยกชามูนๆ ที่ดาหลานำมาวางไว้ให้ขึ้นมาจิบอย่างอารมณ์ดี

“แกช่วยฉันมากเกินไป มากจนฉันไม่รู้จะตอบแทนแกยังไงได้หมดในชาตินี้” สุกิจละอายใจ รู้สึกเป็นภาระให้เพื่อนตลอด มีเรื่องเดือดร้อนที่ไร ก็มีแต่ประกอบคนเดียวที่คอยช่วยเหลือ

“คำว่าเพื่อนของเราสองคน มันมีค่ามากกว่าทรัพย์สินเงินทองพวกนั้นนะสุกิจ เรื่องเงินเรื่องทองมันเป็นของนอกกายทั้งนั้น ตายไปก็เอาไปไม่ได้ ความสุขของชีวิตในแต่ละวันต่างหาก ที่สำคัญมากกว่า” ประกอบให้เหตุผลสำหรับประกอบแล้วเงินทองไม่สำคัญเลย ไม่ตายก็หาใหม่ได้ แต่ชีวิตและมีสุขภาพดีๆ นั้น จะห่างๆ จากที่ไหนกัน

“นั่นสินะ มาถึงตรงนี้ฉันก็ปลงได้มาก หลังจากผ่านความตายมาได้ฉันก็เข้าใจว่าการใช้ชีวิตให้มีความสุขต่างหากที่สำคัญกว่าเงินทอง”

“ดีแล้ว อย่าคิดมาก ยังไงแกก็ยังมีฉันทั้งคน” ประกอบให้กำลังใจคิดว่าหลังจากนี้คงต้องอยู่ข้างๆ เพื่อนให้มากขึ้น ให้กำลังใจ คอยดูแลเพื่อให้สุกิจฟื้นฟูสุขภาพกายและใจให้แข็งแรงเหมือนเดิม

“ว่าแต่แกกับเมียมาอยู่กับฉันอย่างนี้ ทางไรจะไม่มีปัญหาอะไร” สุกิจกังวล เพราะหนึ่งสัปดาห์แล้ว ที่ประกอบมาอยู่เป็นเพื่อน คอยดูแลทุกอย่างจนสุกิจซึ่งใจมาก

“มีอะไรให้ห่วงกันล่ะ ตาปราณต์มันจัดการหมดแล้ว ทุกวันนี้ฉันกับ

แม่ลีลาที่ว่างงานและมีเวลาพักผ่อนเยอะ ถึงได้อยากมีหลานมาเลี้ยงกันไง” ประกอบหัวเราะร่วน ความหวังตอนนี้คืออยากมีหลานมาชื่นใจเหมือนคนอื่น ๆ บ้าง ปรานต์เองก็อายุมากแล้ว สมควรจะต้องงานมีครอบครัวเสียที

“พูดถึงเรื่องนี้แล้วก็เหนื่อยใจ ไม่รู้ว่าตาปรานต์จะเอายายจืดอยู่หมดยังคิดว่าโดนคลุมถุงชนแบบนี้ คงต่อต้านตาปรานต์น่าดู”

“ฉันว่าตาปรานต์เอาอยู่น่า อย่ากังวลไปเลย” ประกอบมั่นใจ ว่าปรานต์จะทำให้แสนปรารถนายอมใจอ่อนได้

“ก็ขอให้เป็นอย่างนั้น ขอให้ฉันตัดสินใจถูก”

“ก็ต้องเป็นอย่างนั้น ตามที่มันควรจะเป็นตั้งแต่แรก” ประกอบยิ้มขึ้น

“ยอมใจตาปรานต์จริงๆ” สุกิจสายหัว

“ปรานต์มันอายุสามสิบสี่แล้ว คงอยากจะมีเมียมีหลานให้ฉันเลี้ยงเสียที”

“เป็นโชคดีของยายจืด” สุกิจดีใจแทนบุตรสาว ที่ทุกคนรักและเอ็นดูเธอมาก

“หนูจืดก็เหมือนลูกสาวฉันนั่นแหละ เรื่องอะไรจะให้ไปเป็นสะใภ้คนอื่นละ ตาปรานต์มันคงยอมหรอก” ประกอบหัวเราะเบาๆ เพราะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

“จะว่าไปก็สังสารตาปรานต์ ที่จะต้องมาคอยรับอารมณ์ลูกสาวฉันนะ ยายจืดดูเอาเรื่องมากตอนรู้เรื่องหมั้น วันแรกใส่ตาปรานต์ไปเยอะเสีย” สุกิจสายหัว เพราะรู้ว่าแสนปรารถนาโกรธเรื่องคลุมถุงชนมาก จึงเปลือทำตัวร้ายๆ ใส่คู่หมั้นหนุ่มเต็มที

“บอกแล้วว่าลูกชายฉันจัดการได้ แก่ไม่ต้องห่วงหรือว่าคิดมากไปหรอก”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ เพราะฉันไม่ไว้ใจใครแล้ว นอกจากตาปรานต์คนเดียว ก็เลยต้องเอ่ยปากเรื่องหมั้นนี่ก่อน”

“ฉันเข้าใจแก็ดที่แกทำแบบนี้ เพราะแกห่วงลูกห่วงเมีย กลัวจะไม่มีคนดูแล และต่อให้แกไม่เอ่ยปากก่อน ฉันก็ต้องเป็นคนเอ่ยก่อนอยู่แล้ว ก็อย่างที่รู้ๆ กันนี่นา”

“ฉันกลัวจริงๆ ประกอบ กลัวจะฆ่าตัดแล้วหลับไม่ตื่นขึ้นมาอีก ฉันห่วงยายจืดกับตาหลา กลัวพวกเขาจะโดดเดี่ยวไม่มีที่พึ่ง”

“ดีแล้วที่แกคิดถึงฉัน ต่อไปนี่ไม่ต้องกังวลอะไรแล้วนะ มันจะไม่ดีกับสุขภาพ อย่าลืมนะว่าพวกเราต้องแข็งแรง เพื่อรอเลี้ยงหลานๆ ในอนาคตไง” ประกอบกำชับ ทำให้สู๊กถึงกับหัวเราะลั่นในความคิดนั้นของเพื่อน

“ตีกันเก่งแบบนี้ คงจะมีได้หรอก”

“อ้าว! แกไม่เคยได้ยินหรือไง ยิ่งตีกันยิ่งลูกตก รอดูไปเถอะ งานนี้มีตบจูบๆ เหมือนในละครแน่ ลูกชายฉันมันไม่ยอมให้ใครมาปฏิเสธรายๆ หรอก ยิ่งหนูจืดแ้วดใส เชื่อเถอะว่าเจ้าปρανต์ยิ่งอยากเอาชนะ” ประกอบยิ้มอย่างมีเลศนัย นั่นเพราะรู้ว่ากับบุตรชายของตัวเองดี งานนี้มีเรื่องให้ลุ้นกันยาวๆ แน่

“นี่จะหอบมะยงชิดไปไหนลูก”

“ของจืดครับ จืดชอบกิน”

“แล้วกระเป๋ใส่ดินสอนั่นล่ะ”

“ของจืดครับ น้องลืมนะ”

“แล้วขนมเค้กในกล่องบนโต๊ะนั่นล่ะลูก”

“ซื้อมาจากในเมืองครับ เอามาฝากจืด”

ปρανต์ตอบมารดา ก่อนจะหยิบกล่องขนมและคว่ำตะกร้ามะยงชิด ลูกโตเดินดุ่มๆ ออกจากบ้าน ตรงไปยังบ้านข้างๆ

“พี่ปรานต์” เด็กสาววัยสิบสี่ตะโกนเรียก ก่อนจะวิ่งเข้ามาหาปรานต์ ด้วยรอยยิ้มตืออกดีใจ เมื่อเห็นว่าเขาหอบหิ้วของฝากมาให้เธออีกแล้ว

“ของจืดใช้ไหมคะ” เด็กสาวเอ่ยปากถาม ดวงตากลมโตมองเขา

ตาแป่ว ทำให้ปรานต์ต้องหลุดหัวเราะออกมาอย่างเสียไม่ได้

“ขึ้นไม่ใช่จิตก็งอนพี่อีก”

“โถ จิตไม่ได้ซึ่งอนขนาดนั้นสักหน่อย แต่ก็...ขอบคุณนะคะ”

แสนปรารถนายิ้มแป้น กอดแขนพี่ชายข้างบ้านด้วยความเอาใจสุดฤทธิ์
ที่เขาอุตส่าห์มีน้ำใจกับเธออยู่ตลอด

“ทำอะไรอยู่ล่ะ”

“ทำการบ้านค่ะ ยากมากเลย พี่ปรานต์ช่วยสอนหน่อยสิคะ”

แสนปรารถนาทำเสียงอ่อน พร้อมกับถูแก้มกับหัวไหล่ของเธออย่าง
ออดอ้อน มีหรือคนตัวใหญ่จะใจแข็งได้

“ทุกทีสิเธอเนี่ย” ปรานต์บ่นอุบ แต่ก็ยิ้มขึ้นกับความเจ้าเล่ห์เหลือเกิน
ของเธอ

“โธ พี่ปรานต์คนดี อย่าบ่นสิคะ นะๆ ช่วยจิตทำการบ้านหน่อย”

“แล้วพี่จะได้อะไรตอบแทนกัน” ชายหนุ่มแก้มตั้งตารอง

“อืม...พี่ปรานต์อยากได้อะไรหรือคะ” เด็กสาวสบตาเขาด้วยแววตา
สดใส

“อยากให้ไปไกลๆ ไม่ต้องไปกวน ไม่ต้องไปทำให้พี่ปวดหัวทุกวันได้
ไหมล่ะ”

แสนปรารถนาหัวเราะคิก เพราะรู้ว่าพี่ชายสุดหล่อแก้มตั้งประชดเล่น
เท่านั้น เธอมักทำให้เขาปวดหัวเป็นประจำก็จริง แต่ปรานต์ก็เอาใจเธอ
มากกว่าใคร ยอมเธอได้ทุกเรื่องเลย

“ไม่ได้ค่ะ ก็จิตมีแค่พี่ปรานต์คนเดียว”

“นั่นปะไร แก้มตั้งขบขัน” ปรานต์ทำหน้าที่ขำๆ อุดมั้นใส่หน้าจิ้มลิ้ม
ของเธอไม่ได้

“คุณปรานต์ คุณปรานต์ครับ” เสียงเรียกจากคนที่เพิ่งเดินมาที่เรือน
พักคนงาน ทำให้ปรานต์หลุดจากภวังค์ความคิดที่ล่องลอยไปไกล ก่อนจะ
หันมามองจามรลูกน้องคนสนิทด้วยความสงสัย

“มีอะไรจามร”

“โทรศัพท์ครับ คุณท่านโทร. มา ผมเห็นว่ามันตั้งอยู่ในออฟฟิศตั้งนาน ก็เลยถือเอามาให้ที่นี่ครับ”

“ขอบใจมาก” ปรานต์กล่าวออกมา ก่อนจะยื่นมือไปปรับโทรศัพท์มือถือออกจากจามรมาดู แล้วรีบโทร. กลับหาบิดาทันที ในขณะที่จามรเองก็รีบเลี้ยงออกไปอย่างรู้มารยาท

“ครับคุณพ่อ” ปรานต์ทำเสียงกระตือรือร้น เพราะเห็นว่าบิดาโทร. มาหลายรอบแล้ว กลัวว่าจะมีเรื่องด่วนหรือเรื่องสำคัญอะไร

“ฟุ้งนี่พ่อจะพาออกก็กลับไปพักที่ไร่ของเรา ปรานต์ช่วยบอกเด็กๆ ให้เตรียมห้องให้แขกด้วยนะลูก”

“ครับคุณพ่อ แล้ว...”

“พ่อแม่เขาไป ลูกสาวเขาก็ไปด้วยนั่นแหละ” ประกอบดักคอบุตรชายเหมือนรู้ทัน ทำเอาคนฟังถึงกับทำหน้าเหลอหลาเมื่อถูกจับพิรุชได้

“ถ้าอย่างนั้นสองห้องนะครับ” ปรานต์ตอบบิดา แล้วพลอยยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ห้องแกก็ออกกว้างขวาง ให้น้องนอนด้วยปะไร”

“โอ้ ผมยังไม่อยากถูกยายหนูจี้ตม้ายนะครับ” ปรานต์หัวเราะเข้าใจว่าบิดาแค่แกล้งแซวเล่นเท่านั้น ขึ้นท่าแบบนั้นจริงๆ แสนปรารถนาคงอาละวาดบ้านแตกแน่ เห็นตัวเล็กอย่างนั้นก็เถอะ บทจะเอาเรื่องก็แสนน่าดูเชียว

“หึๆ จะตายเพราะไม่ยอมสู้ห้องมากกว่า โอกาสมาแล้วนะตาปรานต์ อย่าให้พ่อต้องพูดอะไรซ้ำๆ อีก รีบทำคะแนนกับน้องซะ เพราะพ่อกับแม่อยากอุ้มหลานเร็วๆ แล้ว”

“แหม...อะไรมันจะง่ายขนาดนั้นครับคุณพ่อ”

“ง่ายนิดเดียว ตีอนักรักปล้ำเลย คนแก่ใจร้อน” ประกอบแนะนำไปหัวเราะไป

“คุณพ่อพูดอะไรก็ไม่รู้” ปรานต์เขิน แม่ไม่ได้ยื่นต่อหน้าบิดาก็ตาม
“พูดในสิ่งที่แกแอบคิดนั่นแหละ อย่ามาเถียงว่าไม่อยากได้น้อง”

“คุณพ่อก็ ผมเปล่าสักหน่อย”

“พ่อว่าแกรู้อยู่แกล้งใจ เอาเถอะ จะยังงี้ก็แล้วแต่ แกกับหนูจืดก็ตั้ง
แต่งงานกัน และพ่อไม่อนุญาติให้ถอนหมั้นกันเด็ดขาด ไม่ว่าจะอย่างไร
ก็ตาม”

“ไม่มีทางหรอกครับ” ปรานต์มั่นใจ

“ดีมาก พ่อจะโธ. มาบอกแค่นี้แหละ พรุ่งนี้จะออกเดินทางตั้งแต่เช้า
รถจะได้ไม่ติด” แล้วประกอบก็วางสายไปก่อน ทิ้งให้บุตรชายได้แต่กลอกตา
ไปมา ก่อนจะวางมือถือไว้บนโต๊ะแล้วทอดสายตามองต้นมะยมชิดในสวน
เบื้องหน้าด้วยความหนักใจอย่างบอกไม่ถูก

ในดวงตาคู่หวานของคู่หมั้น มันมีบางอย่างที่ทำให้เขารู้สึกไม่เข้าใจ
ต่อให้จากกันนานหลายปี แสนปรารธนาที่ไม่น่าจะชิงชังเขาขนาดนั้น เธอ
กับเขาไม่ได้โกรธแค้นอะไรกันมาก่อน เพราะฉะนั้นแสนปรารธนาไม่น่าจะ
มีปฏิกิริยาเหินห่างต่อเขามากมาย ถึงจะโกรธหรือไม่พอใจ ที่จู่ๆ ก็ถูกบังคับ
ให้หมั้นหมายกัน แต่แสนปรารธนาที่ไม่น่าจะทำเหมือนเกลียดและรังเกียจ
เขาอย่างรุนแรง อย่างน้อยก็น่าจะพูดจากันดีๆ ได้บ้าง

ความเปลี่ยนแปลงราวหน้ามือเป็นหลังมือ ปรานต์เองก็ไม่เข้าใจ
เหมือนกัน จากเด็กสาวน่ารักที่คอยวิ่งตามเขาอยู่ตลอด กลับกลายเป็น
ไม่ยอมพูดไม่ยอมคุย และไม่ยอมเกี่ยวข้องกับเขาจนน่าประหลาดใจ

มันต้องมีอะไรสักอย่างสิ ที่ทำให้แสนปรารธนาเปลี่ยนไป ปรานต์จะ
ต้องรู้ให้ได้ ว่าอะไรกันที่ทำให้เธอแทบไม่ยอมจะมองหน้าเขา และเหินห่าง
เหมือนคนไม่เคยสนิทสนมกันมาก่อนเช่นนี้

“คุณจืด คุณจืดของป้าจริงๆ ด้วย”

เสียงเรียกที่ตั้งขึ้นเมื่อก้าวขาออกจากรถตู้ ทำให้แสนปรารธนาเลิกคิ้ว

ด้วยความแปลกใจ ก่อนจะกลายเป็นยิ้มกว้าง เมื่อร่างอวบๆ ของป้าแยมวิ่งเข้ามาหาเธอด้วยความดีอกดีใจ

“ป้าแยม” แสนปรารถนาสวมกอดนางเอาไว้นั่น เมื่ออีกฝ่ายโถมตัวเข้ามาหา เจ็ดปีแล้วสินะ ที่เธอจากที่นี่ไปอยู่เมืองหลวง โดยไม่ได้กลับมาเยี่ยมเยือนคนที่นี่เลย มีหลายอย่างเปลี่ยนไป แถมถนนหนทางก็สะดวกและเจริญขึ้นมากเลยทีเดียว

ข้างบ้านที่เคยเป็นบ้านของเธอในอดีต ถูกเปลี่ยนเป็นบ้านไม้หลังเล็กๆ ไว้พักผ่อน ส่วนที่ด้านหลังก็เปลี่ยนเป็นนาข้าวที่เขียวขจี ทำให้ดูสดชื่นและเป็นธรรมชาติมาก แสนปรารถนาเองก็เพิ่งรู้ต่อนั่งรถมาด้วยกันเมื่อเช้า ว่าคนที่บิดาขายที่ทั้งหมดให้ ก็คือประกอบเพื่อนรักนั่นเอง เพราะไม่ยากให้ตกไปอยู่ในมือของใคร หากสุกก็จะซื้อคืนก็ย่อมได้ ประกอบนั้นไม่มีปัญหาอะไร แต่ก็อย่างว่านั่นแหละ ตอนนี้ครอบครัวของเธอเหลือแต่ตัวเท่านั้น จะไปมีปัญญาซื้อคืนได้อย่างไร

“คิดถึงเหลือเกินค่ะ คุณหนูของป้า” ป้าแยมบอกออกมาด้วยความดีใจ นานแล้วที่ไม่ได้พบหน้ากัน มาตอนนี้แสนปรารถนาโตเป็นสาวสะพรั่ง ทั้งสวยทั้งน่ารักและน่าทะนุถนอมไปหมด

แสนปรารถนาเป็นที่รักของทุกคนในไร่ร้อยรัก อาจเป็นเพราะตอนนั้นมีเธอเป็นเด็กผู้หญิงเพียงคนเดียวในไร่ ปรานต์เองก็เป็นลูกคนเดียว ไม่มีพี่น้องที่ไหน จึงได้ให้ความรักและความเอ็นดูกับสาวน้อยคนนี้มาก คนในไร่จึงพลอยเอ็นดูแสนปรารถนาไปด้วย เพราะเธอเป็นเด็กขยัน แลมยังเป็นเด็กดีคอยช่วยงานในไร่อยู่เสมอ แม้ว่าปรานต์จะสั่งห้ามไม่ให้มาซุกซนในไร่ก็ตาม แต่แสนปรารถนาก็ไม่ค่อยจะฟัง เพราะรู้ว่าปรานต์ปากร้ายใจดี มาถึงตอนนี้ทั้งคู่กลายเป็นคู่หมั้นคู่หมายกันแล้ว แน่หนอนว่านางดีใจมากที่สุด

“คิดถึงเหมือนกันค่ะ ป้าแยมสบายดีใช่ไหมคะ” หญิงสาวเอ่ยถามด้วยความละอายใจ จะว่าไปแล้วเธอก็ไม่เคยติดต่อกับคนทางนี้เลยตั้งแต่

ย้ายบ้านไป ทำให้ไม่รู้สารทุกข์สุกดิบของคนที่นี่เลย

“สบายดีค่ะ ป้าสบายดี” ป้าแยมยิ้มให้หญิงสาว พร้อมกับลอบพินิจพิจารณาใบหน้าหวานด้วยความชื่นชม แสงปรารถนาสวยขึ้นมาก เหมาะสมกับคุณปรานต์สุดหล่อของนางที่สุด

“เข้าบ้านกันก่อนเถอะจ้ะ เตี้ยวค่อยซักค่อยถามกันนะสาวฯ” ลีลาหันมาแซวทั้งคู่ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ก่อนจะส่งเด็กรับใช้สองสามคนให้ยกกระเป๋าเดินทางเข้าไปเก็บในบ้านให้เรียบร้อย

“ไปค่ะคุณกิจคุณดา เชิญเข้าไปนั่งพักในบ้านก่อนดีกว่า” ลีลาเชื้อเชิญก่อนจะเดินนำทุกคนเข้าบ้านไป ในขณะที่ประกอบหันไปมองรอบๆ บ้าน เพราะไม่เห็นหน้าบุตรชายมารอรับท่าน ทั้งที่ก็รู้ว่าจะเดินทางมาถึงก็ไม่ง

“ป้าแยม”

“ขอบคุณท่าน” ป้าแยมขานรับเจ้านายทันที

“ตาปรานต์ล่ะ”

“อ้อ คุณปรานต์ออกไปที่สวนมะยงชิดค่ะ”

“ไปทำไมแต่เช้า” ประกอบสงสัย คิดว่าปรานต์จะอยู่รอต้อนรับแขก แต่ก็ไม่เห็นแม่แต่เงา ไข้ลูกคนนี้นิ่งงันนะ ก่อนหน้านี้ก็โทร. มากำชับแล้วนี่นา

“ไม่ทราบค่ะ ดิฉันเองก็ไม่ทันถาม” ป้าแยมทำหน้าที่ແຫຍ່ๆ แอบหัวนกับสายตาดุๆ ของเจ้านาย เวลาดีก็ดีใจหาย เวลาไม่ไหนก็น่ากลัวเหมือนกัน ปรานต์เองก็ได้นิสัยนี้มาจากบิดา

“ถ้าเห็นกลับมาก็บอกให้ไปหาฉันที่ห้องด้วยแล้วกัน”

“ค่ะคุณท่าน” ป้าแยมรับคำ ก่อนจะเดินตามเจ้านายที่เดินดุ่มๆ เข้าบ้านไปด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ซึ่งสาเหตุก็น่าจะมาจากบุตรชายเพียงคนเดียวอย่างปรานต์นั่นเอง

จะว่าไปแล้วก็แปลกดี วันนี้คู้หมั้นของตัวเองมาถึงบ้าน ปรานต์ก็น่าจะอยู่ต้อนรับด้วยตัวเอง แต่ทำไมถึงเลี้ยงที่จะเข้าไปเข้าสวนไปตั้งแต่เช้าได้

๒๒ แสนปรารถนาสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ทอดสายตามองความ
อุดมสมบูรณ์เบื้องหน้าด้วยความอิมเอมใจ ไร้ร้อยรักเติมไปด้วยความ
งดงามของธรรมชาติ สวยงามและกว้างใหญ่กว่าในอดีตที่เธอเคยเห็นเมื่อ
เจ็ดปีก่อนมาก เนื่องจากปรานต์ซื้อที่ต่อจากชาวบ้านที่ย้ายถิ่นฐานกันไปอยู่
ในเมืองกรุงเอาไว้มืด

จะว่าไปแล้วก็ตกลงดี เมื่อก่อนครอบครัวของเธอก็ทำแบบนี้ ชายที่ดิน
ทั้งหมดทิ้ง เพื่อไปสร้างเนื้อสร้างตัวในเมืองกรุง ทว่าสุดท้ายก็ประสบปัญหา
ขาดทุน ล้มละลายจนต้องไซ้ขีดไซ้เซกกลับมาพึ่งบารมีของประกอบ แถมเธอ
ยังต้องหมั่นกับปรานต์ ด้วยเหตุผลหลายอย่างที่ทำให้เธอต้องยอมจำใจ
สวมแหวนหมั้นของปรานต์แต่โดยดี

บิดาเป็นหนี้ประกอบหลายล้าน แม้ประกอบจะไม่ขอรับเงินคืนก็ตาม
แต่มันก็เหมือนเป็นการบีบบังคับให้แสนปรารถนาต้องยอมหมั้นกับปรานต์
เป็นการชดเชยอยู่ดี เมื่อประกอบเห็นดี และบิดาของเธอเห็นดี แสนปรารถนา
จะทำอะไรได้ คงต้องตกอยู่ในสถานะคู่หมั้นของปรานต์ไปสักกระยะ เพื่อให้
ทุกคนสบายใจ หลังจากนั้นเธอจะลองคุยกับปรานต์ดูอีกที เพราะเขาเองก็
ไม่ได้เต็มใจอยากได้เธอเป็นคู่หมั้นเช่นกัน

จักรยานสีฟ้าเคลื่อนตัวไปอย่างช้าๆ มุ่งหน้าไปยังไร่หน่อไม้ฝรั่ง
ที่ป้าแยมบอกกับแสนปรารถนาว่ากำลังเติบโตและงดงามมากที่สุดทีเดียว
แสนปรารถนาเองไม่เคยเห็นมาก่อน จึงสนใจอยากจะได้เห็นด้วยตา ฉะนั้น
พอเอาของเข้าไปเก็บในห้องนอนที่เจ้าบ้านจัดเตรียมไว้ให้เรียบร้อยแล้ว
แสนปรารถนาก็ขออนุญาตประกอบเข้าไร่ทันที ก่อนจะขี่จักรยานเข้ามาในไร่
ด้วยความตื่นเต้น

แสนปรารถนามองบรรยากาศแล้วยิ้มอย่างมีความสุข เพราะสอง
ข้างทางเต็มไปด้วยต้นมะลิที่กำลังออกดอกสีขาวและส่งกลิ่นหอมให้ชื่นใจ
ดีที่ออกเดินทางกันมาตั้งแต่เช้ามืด ทำให้มาถึงไร่ไม่สายนัก เพราะกรุงเทพฯ
กับนครนายกก็ไม่ได้ไกลกันมากเท่าไร ทำให้การชมไร่ของเธอไม่ต้องเผชิญ

กับแดดร้อนๆ ให้เสียบรรยากาศ

แสนปรารถนาที่จักรยานไปเรื่อยๆ พร้อมกับชมวิวทิวทัศน์ด้วยความเบิกบานใจ จนกระทั่งมีรถเก๋งคันหนึ่งขับสวนมาอย่างช้าๆ ทำให้เธอต้องชิดซ้ายเพราะถนนแคบเพื่อความปลอดภัย ก่อนจะผลอมองไปยังรถเก๋งคันสีขาวด้วยความอยากรู้ว่าเป็นใครกัน

ปรานต์...

เป็นปรานต์แน่ แม้จะเห็นเพียงแค่แวบเดียวแต่เธอก็จำเขาได้ แต่คนขับรถนั้นล่ะใคร ผู้หญิงที่ไหนกัน แสนปรารถนาครุ่นคิดในใจ จนทำให้ลืมมองถนนเบื้องหน้าไปชั่วขณะ

“กรี๊ด!” แสนปรารถนากรี๊ดร้องลั่นด้วยความตกใจ เมื่อจักรยานที่เธอใช้เป็นพาหนะออกมาจากบ้านตกลงไปในหลุมถนน จนทำให้เสียหลักพุ่งลงข้างทาง ซึ่งเต็มไปด้วยก้อนหินมากมาย สุดท้ายก็ล้มลงไปนอนแอ้งแม้งอยู่ในพงหญ้า ในขณะที่จักรยานเจ้ากรรมก็ล้มมาทับตัวเธอเอาไว้พอดี

“โอ้ย...” แสนปรารถนาหลับตาแล้วครางออกมาเบาๆ รู้สึกปวดเนื้อปวดตัวไปหมด ในขณะที่หน้าผากก็เจ็บปวดคล้ายคนโดนทุบหัวอย่างไรอย่างนั้น

บ้าเอ๊ย! บ้าที่สุด!

แสนปรารถนาลืมตาขึ้นมามองทุกอย่างด้วยอาการมึนๆ ก่อนจะพยายามขยับรถจักรยานที่มันทับร่างเธออยู่ให้พ้นตัวไป ทว่าเพียงแค่ขยับตัวนิดหน่อย เธอก็ต้องร้องโอดโอยออกมาทันที เมื่อรู้สึกเจ็บจี๊ดที่ข้อเท้าข้างขวาจนทนไม่ไหว

“จี๊ด”

เสียงเรียกที่ดังมาแต่ไกล ทำให้แสนปรารถนาหันไปมองบนถนนทันที ปรานต์กำลังวิ่งมาหาเธอด้วยใบหน้าตื่นตกใจ ในขณะที่เธอแทบอยากจะร้องให้ออกมา ทั้งเจ็บทั้งไม่ยอมให้เขามาเห็นเธอในสภาพนี้เลย

“จี๊ด เป็นยังไงบ้าง” ปรานต์หน้าซีด ก่อนจะยกจักรยานที่ทับร่างของ

เธอออกไป รีบประครองร่างเล็กของเธอขึ้นมาด้วยหัวใจที่เต้นรัว กลัวว่าเธอจะบาดเจ็บร้ายแรงมากไปกว่าที่เขาเห็นเบื้องต้นในขณะนี้

“จืด! ตอบพี!” ปราณต์เสียงเข้ม เมื่อเห็นว่าคนในอ้อมกอดไม่ยอมตอบ แถมยังแสดงสีหน้าที่บ่งบอกถึงความเจ็บปวดออกมาจนเขาถึงกับเคียด

“จืด!” ปราณต์อยากจะบ้า เมื่ออีกฝ่ายเอาแต่เงียบ ในขณะที่เขาตกใจจนแทบทำอะไรไม่ถูกแล้ว

“พีปราณต์ จืดเจ็บ” แสนปรารถนาบอกเขาด้วยริมฝีปากที่สั่นระริก ทำเอาคนฟังใจไม่ดี ยิ่งได้เห็นหน้าผากของเธอปูดออกมาราวกับลูกมะนาว หัวใจชายหนุ่มก็ยิ่งปวดร้าวและอยากเจ็บแทนเธอเสียให้ได้

“พาเธอขึ้นรถก่อนเถอะค่ะ ท่าทางจะอาการไม่ดี” หญิงสาวที่ถอยรถกลับมาดูเหตุการณ์กล่าวออกมาด้วยความตกใจ เมื่อเห็นหญิงสาวในอ้อมกอดของปราณต์หน้าซีดไปหมดแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ซีดเท่าปราณต์ เพราะดูชายหนุ่มจะเป็นห่วงหญิงสาวผู้นี้เป็นอย่างมาก เขาสั่งให้เธอจอดรถทันที เมื่อมองกระจกหลังแล้วเห็นว่าเธอผู้นี้เกิดอุบัติเหตุ คาดว่าทั้งคู่น่าจะรู้จักและสนิทสนมกันพอสมควร

“จืดรีบพาคุณรินช่วยเปิดประตูรถให้ทีครับ” ปราณต์หันมาบอกด้วยน้ำเสียงสั้นๆ

“ได้ค่ะ” รินรดตาพยับหน้า ก่อนจะรีบเดินไปเปิดประตูด้านหลังคนขับอย่างรวดเร็ว มองปราณต์ซัดอ้อมหญิงสาวปริศนาขึ้นมาในวงแขน แล้วหลังจากนั้นก็พาเข้ามานั่งในรถของหล่อนโดยไม่รีรอ

“จืด เจ็บตรงไหน บอกพี” ปราณต์เอ่ยถามด้วยความกังวลใจ หลังจากขึ้นมา นั่งข้างๆ เธอบนรถ ในขณะที่รินรดตาเองก็รีบออกรถทันที แต่ถึงอย่างนั้นก็อดชำเลืองมองคนข้างหลังด้วยความสงสัยไม่ได้

แสนปรารถนาหลับตา รู้สึกปวดตวบๆ ที่ศีรษะ ไม่รู้จะตอบปราณต์อย่างไรดี เธอเจ็บอยู่แบบนี้ เขาจะยังคงคาดคั้นเอาคำตอบจากเธออยู่อีกหรือ

“จืด ตอบพีสิ อย่าเงียบแบบนี้ได้ไหม” ปราณต์ขยับเข้ามาโอบร่างเธอ

เอาไว้หลวมๆ พร้อมกับยกมือขึ้นแตะใบหน้าที่ซีดเผือดของเธอเบาๆ รู้สึกใจหายเมื่อเธอเอาแต่หลับตาแล้วหายใจแผ่วๆ

“เจ็บ” แสนปรารถนาบอกสั้นๆ เธอเจ็บหน้าผาก ปวดหัว และปวดแสบที่หัวเข่า และขาข้างขวาของเธอก็ขยับไม่ได้ด้วย มันปวดราวไปหมด

“ตรงไหน บอกพี่มา”

โธ่เอ๊ย! ไอ้พี่บ้า บอกเขาแล้วมันจะหายเจ็บหรือไง เขาไม่ใช่หมอ ไม่ใช่ยารักษาแผลเสียเมื่อไร เอาแต่บังคับถามอยู่นั่น คนกำลังทั้งเจ็บทั้งมีนอยู่ จะให้พูดอะไรมากมายได้กันเล่า

“ปรานต์ ใจเย็นๆ เอะอะอะไร น้องคงเจ็บอยู่” รินรดากล่าวแทรกขึ้นมาเมื่อเห็นว่าปรานต์เอาแต่บังคับถามคนเจ็บอยู่อย่างนั้น ดูเหมือนเขาจะขาดสติไปชั่วคราว เพียงแต่เห็นว่าหญิงสาวคนนี้เป็นเจ็บตัว

ปรานต์พยายามบังคับใจให้เย็นลง ก่อนจะใช้ปลายนิ้วปาดเหงื่อบนใบหน้าหวานด้วยความห่วงใย ฝ่ามือใหญ่กุมมือเล็กๆ ของเธอเอาไว้แน่น คล้ายกับจะบอกให้รู้ว่าเธอจะมีเขาอยู่ข้างๆ

“จืด ไหวไหม” เสียงนุ่มของปรานต์ทำให้คนเจ็บสั่นสะท้านในใจนานแค่นั้นแล้วที่เธอไม่ได้ยินน้ำเสียงที่แสนอบอุ่นของปรานต์แบบนี้

แล้วหยาดน้ำใสๆ ก็ไหลออกมาจากหางตาของเธอ อาจเพราะความเจ็บปวดที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในตอนนี้ ทำให้แสนปรารถนาอ่อนไหวขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ไม่ใช่เพราะความอบอุ่นที่แผ่ซ่านมาจากฝ่ามือใหญ่ของปรานต์ที่กุมมือเธอเอาไว้แน่น

“แค่นี้เอง ไม่ร้องสิ” ปรานต์ปลอบ เช็ดน้ำตาให้ด้วยปลายนิ้วอย่างอ่อนโยน

“อดทนอีกนิดคนดี เดี่ยวพี่จะพาจืดไปหาหมอนะ” ปรานต์กระซิบบอก ก่อนจะมองรอยถลอกและหยดเลือดบนหัวเข่าของเธอแล้วใจคอไม่ตรูสึกเจ็บปวดไปด้วยโดยอัตโนมัติ

“จืดไม่เป็นไร” อดที่จะบอกให้เขาคลายความกังวลไม่ได้

“ไม่เป็นอะไรก็ลืมตาขึ้นมามองพี่หน่อยได้ไหม”

“ทำไมจะต้องมาออกคำสั่งกับจิตด้วยคะ” แม้จะเจ็บ แต่ก็อดที่จะหงุดหงิดกับความเผด็จการของเขาไม่ได้ ทว่าน้ำเสียงนั้นของเธอกลับทำให้คนห่วงใจขึ้นขึ้นมาได้บ้าง ยังปากเก่งแบบนี้ แสดงว่าเธอยังไหวอยู่

“ค่อยยังชั่ว ยังเถียงได้อยู่” ปรานต์ถอนหายใจ ดูเอาเถอะ นี่ขนาดเจ็บตัวอยู่แสนปรารถนาก็ยังพยศกับเขาได้ ใจคอจะไม่ยอมคุยกับเขาดีๆ บ้างหรือไร

รินรดาฟังทั้งคู่คุยกันเงียบๆ พร้อมกับนึกสงสัยในความสัมพันธ์ของทั้งคู่ตลอดเวลา ปรานต์ไม่เคยห่วงใครออกนอกหน้าแบบนี้มาก่อนแน่นอนแล้วว่าหญิงสาวคนนี้คงไม่ธรรมดา แต่จะเป็นใครมาจากไหนและเป็นอะไรกับปรานต์นั้น คงต้องรอหลังจากส่งเธอไปที่โรงพยาบาลใกล้ๆ นี้เสียก่อน แล้วค่อยสอบถามจากปรานต์ดูทีหลัง

อย่าเป็นอย่างไรที่หล่อนคิดก็แล้วกัน...

เจ้าของร้านอาหารชื่อดังของอำเภอแอบห่วนใจ เพราะตลอดเวลาที่รู้จักกับปรานต์มาสองปี หล่อนไม่เคยเห็นเขาใส่ใจใครเท่านี้มาก่อน ต่อให้รอบๆ ตัวมีสาวๆ มาคอยล้อมหน้าล้อมหลังมากมายหลายคนก็ตาม ปรานต์ก็ไม่เคยให้ความสำคัญกับใครเป็นพิเศษ แม้แต่หล่อนเองก็ต้องคอยหาเรื่องเข้าหาเขาเหมือนกัน กว่าจะได้เข้าถึงชีวิตส่วนตัวของปรานต์มากมายขนาดนี้

ปรานต์ ปราชญากานต์ เป็นผู้ชายที่ผู้หญิงทุกคนต่างใฝ่ฝันจะได้ครอบครองหัวใจ เขาหล่อและรวยมหาศาล ไม่ใช่แค่เจ้าของไร่ผลไม้ชื่อดังและกว้างขวางของนครนายก หากแต่เป็นเจ้าของโรงงานออปผลไม้และอัดกระป๋องส่งต่างประเทศ เจ้าของโรงสีข้าวเจ้าใหญ่ในจังหวัด เป็นเจ้าของร้านทองกว่าสามสิบสาขา และยังเป็นนักบุญที่คอยบริจาคเงินช่วยเหลือคนยากไร้และองค์กรการกุศลต่างๆ อยู่เสมอ จนทำให้คนในจังหวัดนับหน้าถือตาและชื่นชมเป็นอย่างมาก

รินรดาได้พบปรานต์ครั้งแรกเมื่อสองปีก่อน ตอนที่เขากับเพื่อนๆ

เข้าไปกินข้าวในร้านอาหารของหล่อน ก่อนจะได้พบกับอีกครั้งในงานการกุศลที่กรุงเทพฯ ทำให้ทั้งคู่ได้พูดคุยและสนิทสนมกันมาหลังจากนั้น

รินรดาคิดว่าตัวเองมีโอกาสกว่าสาวๆ คนอื่น เพราะบิดาเป็นเจ้าของบริษัทขนส่งมีฐานะดี เหมาะสมและตัดเทียมกับปรานต์มากกว่าใคร ตลอดเวลาหล่อนเฝ้าทำคะแนนกับปรานต์มาตลอด ได้เจอได้พูดคุยกันบ่อยครั้งจนสนิทสนมกัน หากแต่ตอนนี้รินรดากลับหัวใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งในไร่ของปรานต์ ในอ้อมกอดและน้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความเอ็นดูมากมาย ก็ได้แต่หวัง ว่าผู้หญิงหน้าตาน่ารักคนนี้ คงจะไม่ใช่คนสำคัญของปรานต์อย่างที่หล่อนแอบคิดก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นหล่อนคงมีคู่แข่งเพิ่มขึ้นอีกเป็นแน่

